

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ δρ. 25—
Ἐξαμηνίως > 14,—
Τριμηνίως > 7,50

Ἐτησίᾳ Φράγκα 25.—
Ἐξαμηνίως > 14,—
Τριμηνίως > 7,50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἑτησίᾳ) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου δρ. 98 παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Αὐγούστου 1922

Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 39

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Ἀμέσως πετάχθησαν ἀπάνω κι' οἱ τρεῖς, σὰ γιὰ νάντισταθοῦν σὲ κάποιο κίνδυνον. Ἐτσι ὁ Φρέδος, μόλις μπήκε, ἀντίκρυσσε ἕνα βεβόλβερ ποὺ τὸν σημάδευε καὶ δὺο μαχαίρια.

—Μπᾶ! ἔκαμε μιλώντας στὸ Φιδὲ χαρούμενα, ἔτσι δέχεσαι, δάσκαλε, τὸ μαθητὴ σου;

Οἱ κακούργοι τὸν κοίταζαν σασιτισμένοι κι' ὁ Φρέδος δὲ μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια.

Κάθε ἄλλο περίμεναν, ἀκόμα καὶ νὰ ἴδωσιν τοὺς πιστοὺς τοῦ Σφάχτη νὰ μπαίνουν μέσα στὸ ἰδιαιτέρὸ τους παραμάγαζο, παρὰ νὰ ξεπροβάλλῃ ὁ Φρέδος Δουρμπάν μὲ τὸ χαριτωμένον κοστούμι ποὺ περιγράψαμε.

Ἀνήσυχος ὁ Φιδὲς τὸν ῥώτησε ἀμέσως:

—Κάτι κακό... Σέπιασαν ;.. Ἐγὼ στὸχα πεῖ!

Μὰ ὁ Φρέδος, ἡσυχώτατος ἄφησε τὴ βαλίτσα του πᾶνω στὸ τραπέζι κι' ἀπάντησε.

—Δὲ μ' ἀγγίξῃ κανεὶς!
—Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;
—Ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ βασιλιᾶ.

Οἱ κακούργοι κοιτάχτηκαν σασιτισμένοι. Τὸ παιδί αὐτὸ μιλῶσα σοβαρὰ ἢ ἀστετυόταν εἰς βάρος τους; Ὁ «δούκαλος» ἀνέλαβε νὰ ξεκαθαρίσῃ τὸ ζήτημα.

—Ἐλα, μικρέ, τοῦ εἶπε, μὴ μᾶς κάνῃς νὰ χάνουμε τὴν ὥρα μας· ἤρθαμε ἔδω γιὰ νὰ κανονίσουμε σοβαρὰς ὑποθέσεις. Μπορεῖς νὰ μιλήσῃς ἐλεύθερα μπροστὰ στοὺς φίλους μου... Σ' ἀγαποῦν ὅσο κι' ἐγώ.

—Ναί, εἶπαν οἱ κακούργοι. Ὁ γιὸς τοῦ Δουρμπάν κι' ὁ

μαθητὴς τοῦ Φιδὲ εἶναι γιὰ μᾶς ἱερός.

—Βλέπεις λοιπόν, ξαναεῖπε ὁ φιλόλιγνος συμμορίτης τῆς Μαύρης Μάσκας. Ἐξήγησέ μας τί σημαίνει αὐτὸ τὸ παράξενο κοστούμι καὶ διηγήσου μας τίς καινούργες τρέλλες ποῦ, δίχως ἄλλο, ἔχεις κάμει.

—Φίλοι μου, ἐξακολούθησε στρεφόμενος στοὺς ἄλλους δὺο κακούργους· τὸ παιδί αὐτὸ θέλει καλὰ καὶ σώναι νὰ σκοτωθῇ. Εἶναι κρίμα!

Ὁ Φρέδος ἔκρινε τὴ στιγμή κατάλληλη γιὰ νὰ μιλήσῃ.

—Κινδύνεψα νὰ σκοτωθῶ, πραγμα-

τικῶς, εἶπε, μὰ στὸ τέλος ἐπέτυχα!

—Τί ἐπέτυχες; ῥώτησε ὁ Φιδὲς.

—Νὰ μῶ στὸ σπῖτι τοῦ βασιλιᾶ.

—Ἀδύνατο!

—Ἀπόδειξη ποῦ πήρα τὴν κασσετίνα μου... Εἶναι μέσα σ' αὐτὴ τὴ βαλίτσα.

Χωρὶς νὰ περιμένῃ ἄλλη λέξη, ὁ Φιδὲς ὤρμησε στὴ βαλίτσα κι' ἔλυνε νευρικὰ τὰ λουριά της.

—Ἐχει γοῦστο νὰ λέγῃ ἀλήθεια, μουρμούρισε. Μὰ ὄχι, εἰν' ἀδύνατο!

Μ' ἕνα κίνημα ἄδειασε τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας στὸ τραπέζι.

Τώρα ὅμως ἦταν ἡ σειρά τοῦ Φρέδου νὰ σατίσῃ, νὰ τὰ χάσῃ, νὰ τοῦ φύγῃ τὸ μυαλό.

Ἡ κασσετίνα, ἡ περίφημη κασσετίνα, δὲν ἦταν μέσῃ στὴ βαλίτσα!

Ἐκεῖνο ποὺ γυάλιζε μέσ' ἀπ' τὸ ἀνοιγμα, ἦταν ἕνα ἀσημένιο βάζο γεμᾶτο χρυσᾷ νομίσματα, ποὺ καθὼς τὸ εἶδε ὁ Φιδὲς δὲν ἔκρυψε τὴ χαρὰ του.

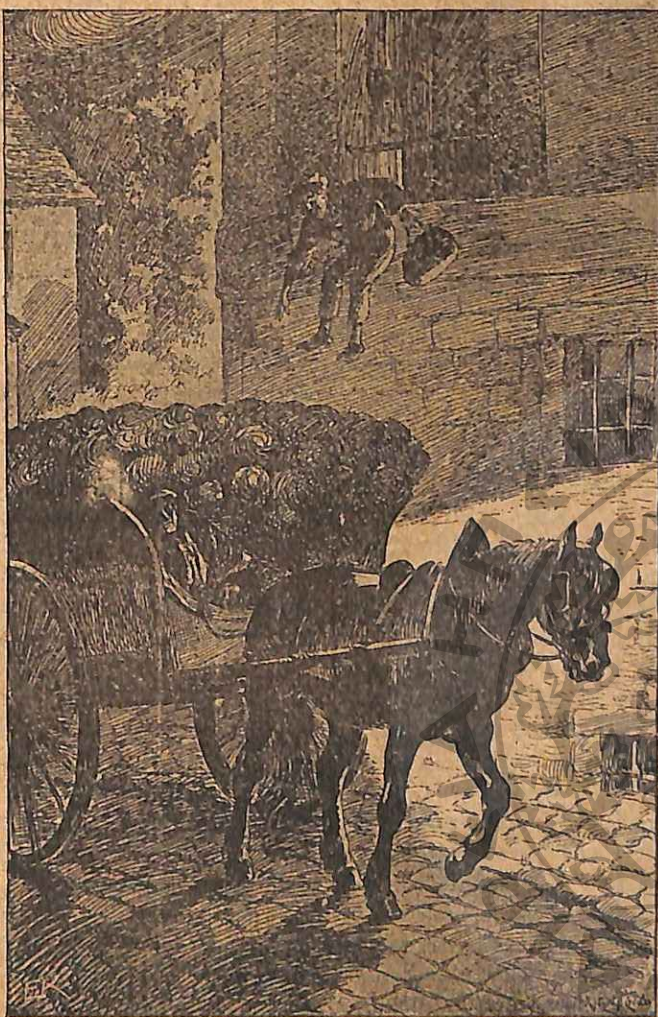
—Ἀλήθεια εἶναι, φώναξε.

Ἡ βαλίτσα αὐτὴ εἶναι τοῦ βασιλιᾶ, γιατί νὰ τὸ βάζο ποῦ τὸ κλεψὲ ἀπ' τὸ Μουσεῖο τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ, καὶ ποῦ δὲ μπόρεσε, φαίνεται, ἀκόμη νὰ τὸ πουλήσῃ ὅσο τὸν συμφέρει.

—Νὰ καὶ τὸ πορτοφόλι του! φώναξε ὁ Γάτουλας, ἀρπάζοντας ἕνα πορτοφόλι ἀπὸ κόκκινον μαροκινό, μ' ἀσημένια κλειδωνιά. Ἐδῶ-μέσα φυλάει τὰ πολύτιμα χαρτιά γιὰ τὰ κόλπα του.

Ἐκτὸς ἡπ' αὐτὰ τὰ πράγματα, ἡ βαλίτσα εἶχε κι' ἕνα κοστούμι τῆς μόδας καὶ μερικά χρεώδη τουαλέτας.

Ὅταν ὁ Φρέδος βεβαιώθηκε πὼς δὲν εἶχε πάρει τὴν κασσετίνα του, ἡ ἀπελπισία του ἦταν τόση ποῦ ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ναί, μάταιες ὄλες οἱ προσπάθειές του! Τὰ χαρτιά τοῦ Ἰουλιανοῦ ἦσαν πάλι σὰ

Ἐπὶ μαλακὰ πᾶνω στὰ λάχανα... (Σελ. 299, στ. α')

χέρια του Σφάχτη. Τιποτα δεν είχε κάμει. Χωρίς να τον προσέχουν, ο Φιδές κι' οι φίλοι του έσπασαν την κλειδωνιά κι' άρχισαν να ψάχνουν στο πορτοφόλι.

Έβγαζαν ένα-ένα τα χαρτιά που ήταν μέσα, και μιλούσαν σιγά-σιγά μεταξύ τους γι' αυτά.

Ο Φρέδος δεν πρόσεχε πια στο ψάξιμο. Έπεσε σε μιὰ καρέκλα και θρηνοῦσε σιωπηλά τις ελπίδες του, που είχαν βγῆ ψεύτικες.

Ξαφνικά άκουσε τρία επιφωνήματα: —Μά την καρδερὶν! φώναξε ο Φιδές.

—Κύριε ἐλέησον! έκαμαν οί άλλοι δύο.

Τί θρήναν άραγε μέσα στο πορτοφόλι που τους έκανε τόση εντύπωση;

Ο Φιδές έλαμπε απ' τη χαρά του. Ο ένθουσιασμός του ξεχείλιζε κι' άνοιγοντας την άγκυλιά του προχώρησε πρὸς τὸ παιδί.

—Έλα μου δῶ, σύντροφε, φώναξε... έλα μου δῶ! Εἶσαι μεγάλος άνθρωπος!

Ο Φρέδος δεν ήταν πρόθυμος ν' άπαντήσει.

—Κάθε άλλο! εἶπε. Άπεναντίας εἶμαι ένα ζῶο, γιατί έκαμα τόσους κόπους, χωρίς να μπορέσω να πάρω την κασσετίνα μου.

—Πήρες κάτι καλύτερο απ' την κασσετίνα σου. Έκατο φορές καλύτερο. χίλιες φορές καλύτερο!

Κι' επειδή τὸ παιδί τὸν κοίταζε μ' άπορία, ο Φιδές αποφάσισε, τέλος, να τοῦ ἐξηγήσει τί αξία είχαν τα χαρτιά που είχε βρει μέσα στο πορτοφόλι.

Κάθισε τὸ παιδί στὰ γόνατά του και τοῦ εἶπε:

—Χάρη στην τόλμη σου και στην καλή σου τύχη, έχουμε στα χέρια μας τὸ μέσο, που ζητούσαμε τοῦ κόκου, γιὰ να ξεφορτωθούμε τὸν καταραμένο αὐτὸ Σφάχτη.

—Πῶς αὐτό; ρώτησε με κάποια περιέργεια ο γιὸς τοῦ Δυρμπάν.

—Πῶς; ἀποκρίθηκε ο Φιδές. Θάταν λιγάκι δύσκολο να τὸ καταλάβεις. Σοῦ λέω μοναχά πῶς-μὰς έφερες έλα τ' αναγκαία στοιχεία γιὰ να βάλουμε στο χέρι ένα ὁλόκληρο έκατομμύριο. Άν, καθὼς ἐλπίζω, την ήμέρα της ἐκλογῆς παρουσιαστοῦμε με τὸ έκατομμύριο στο χέρι, ή βασιλεία είναι δική μας και παραδινῆ μας, γιατί, κα-

θὼς σοῦ εἶπα, οί ἱππότες έχουν ἀπόφαση να βγάλουν βασιλιά ἐκείνον, που θάχει φέρει τὰ περισσότερα κέρδη στην Έταιρία.

—Κι' ή κασσετίνα μου; ρώτησε ο Φρέδος. Θά την πάρω την κασσετίνα μου;

—Βεβαίωτατα! ἀπάντησαν κι' οί τρεῖς μαζί. Η πρώτη φροντίδα ἐκείνου, που θά γίνει βασιλιάς, θά είναι να ζητήσει απ' τὸ Σφάχτη την κασσετίνα, που δὲ θάχει πια κανένα δικαίωμα ἀπάνω της, και να σοῦ τὴ δώσει.

—Λοιπόν, ρώτησε πάλι ο Φρέδος, λίγο ἱκανοποιημένος απ' αὐτή την ὑπόσχεση, πότε θά μοῦ τὴ δώσουν την κασσετίνα μου;

—Σὲ ὀχτὼ μέρες, τὸ ὀργότερο, στίς 25 Μαΐου.

Η ὑπόσχεση αὐτή παρηγόρησε κάπως τὸ Φρέδο.

Οχτὼ μέρες δεν ήταν πολὺ. Σὲ ὀχτὼ μέρες θά μπορούσε να πάει να βρῇ τὸν Ίουλιανό, που τὴ στιγμή αὐτή ήταν ἀσφαλισμένος μακριά απ' τὸ Παρίσι κι' απ' τις παγίδες τοῦ Σφάχτη. Θά τοῦ δινε τὰ χαρτιά του κι' ἔτσι θά κρατοῦσε την ὑπόσχεσή του και θά ξεφολοῦσε τὸ χρέος, που φανταζόταν πῶς είχε στο φίλο του.

Άφοῦ παρηγόρησαν ἔτσι τὸ Φρέδο, οί τρεῖς συμμορίτες άρχισαν τὴ δουλειά τους: Διάβαζαν και ξαναδιάβαζαν τὰ χαρτιά και σημειώ-

ναν σταθμούς και ἀποστάσεις πάνω σ' ένα χάρτη, που είχαν ἀνοίξει μπροστά τους. Φαινόταν σὰ στρατηγοὶ που ἐτοίμαζαν ἐκστρατεία.

Και, πραγματικῶς, ἐτοίμαζαν μιὰ τολμηρή κι' ἐπικίνδυνη.

Καθὼς τὸ εἶπαν στο Φρέδο, τὰ χαρτιά που βρέθηκαν μέσα στο πορτοφόλι, ἐξασφάλισαν ένα έκατομμύριο σὲ κείνους που θά ήταν ἀρκετά ἱκανοὶ γιὰ να τὸ πάρουν. Ίδου πῶς:

Ο Σφάχτης, που είχε σχετισθῆ, καθὼς θυμάσθε, με τὸν καρμπονάρο Δισδερχὶ γιὰ τὴν κληρονομιά τοῦ Ίουλιανό, είχε ἀνακαλύψει ένα μυστικὸ γιὰ τὸν συνωμότη αὐτόν.

Ανακάλυψε ὅτι ένας Άγγλος ἀπεσταλμένος θά έφερνε στοὺς καρμπονάρους τοῦ Παρισιοῦ ένα έκατομμύριο φράγκα, γιὰ να ἐνισχυθῇ τὸ ταμείο της εταιρίας.

Φυσικά ο κακοῦργος σκέφθηκε να

πάρη αὐτὸς τὸ έκατομμύριο και τὸ σχέδιο της ἐπιχειρήσεως αὐτῆς είχε βρεθῇ μέσα στο πορτοφόλι, που τοῦ είχε πάρει ο Φρέδος.

Π Φιδές τώρα κι' οί σύντροφοί του σκέφθηκαν να προλάβουν αὐτοὶ τὸ Σφάχτη και να φτάσουν πρώτοι στο ὀρισμένο μέρος γιὰ να πάρουν τὸ έκατομμύριο. Χάρη στο πορτοφόλι, που είχε φέρει ο Φρέδος, είχαν στα χέρια τους ὅλα τὰ δοκουμεντα που χρειαζόνταν.

Ήσαν ὅτι ο ἀπεσταλμένος τοῦ Δισδερχὶ θά φοροῦσε κοστοῦμι «καρρέ» και κόκκινη γραβάτα. Ο Σφάχτης εἶχ' ἐτοιμάσει ὁλόκληρο τὸ κοστοῦμι και τῶς θά βάλει μέσα στη βαλίτσα.

Ήσαν τὴ φράση, που ἔπρεπε να πῇ ο Γάλλος ἀπεσταλμένος στον Άγγλο, γιατί ή φράση αὐτή ήταν γραμμένη σ' ένα φύλλο τοῦ καρρέ.

Ο πρώτος ἔπρεπε να ὑποδεχθῇ τὸν δεῦτερο, όταν θά ἔβγαινε απ' τὸ βαπόρι, με τις λέξεις: «Όταν ξανανθίσουν οί πασχαλιές».

Κι' ο ἄλλος θ' ἀπαντοῦσε: «Θά φτιάσουμε ένα μπουκέτο.»

Δὲν ἔμενε παρὰ να πάρουν τὸ έκατομμύριο και τὰ χαρτιά που θά ἔστελνε ή Άγγλική ἐπιτροπή. Τὰ χαρτιά αὐτὰ είχαν ένα σχέδιο δολοφονικῆς ἀποπείρας κατὰ τοῦ Ναπολέοντος Γ'.

Λοιπόν, χάρη στη βαλίτσα, ὅλη ή ὑπόθεση ήταν κανονισμένη ἀπὸ πρὶν. Μόνον μιὰ δυσκολία ἔμενε: Έπρεπε να τρέξουν γρηγορώτερ' απ' τὸ Σφάχτη, να φτάσουν πρώτ' απ' αὐτόν στο Σάλν-Βαλερύ κι' ἐκεῖ να βροῦν ένα μέσο να τὸν ἐμποδίσουν να παρουσιαστῇ στον Άγγλον ἀπεσταλμένο.

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἀποσχολοῦσε τώρα τὸ Φιδέ και τοὺς δύο συντρόφους του.

* *

Ο Γάτουλας εἶλεγε:

—Εγὼ εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι δεν πρέπει να χάνουμε στιγμή. Άν φύγουμε ἀμέσως τώρα, σὲ μιὰ ὥρα, θά περάσουμε τὸ βασιλιά περισσότερο ἀπὸ ἔντεκα ὥρες, γιατί αὐτὸς δεν θά ξέρει ἀκόμα πῶς τὸν ἔκλεψαν και, ὅπως νάναι, δὲ θά μπορέσει να φύγει παρὰ αὔριο τὸ πρωτὶ με τὸ τραῖνο τῶν ὀχτῶ και εἴκοσι.

Ο Φιδές ρώτησε:

—Άν δεν ἔχῃ τραῖνο αὔριο τὸ πρωτὶ πρὸ τῶν ὀχτῶ, πῶς θά μπορέσουμε κι' ἐμεῖς να φύγουμε πρὸ τῶν ὀχτῶ και εἴκοσι;

Ο Γάτουλας χτύπησε με τὴ γροθιά του τὸ τραπέζι.

—Μπά, σὲ καλὸ σου! εἶπε. Δεν ὑπάρχει ἄλλο μέσο γιὰ να ταξιδέψῃ κανεῖς, ἐκτός απ' τὸ σιδηρόδρομο; Εἶμαι γέρος, στα νειάτα μου ὅμως οί ἄνθρωποι ἔξεραν να τρέχουν τριάντα λεῦγες

ΘΑΛΑΣΣΑ

σ' εἴκοσι ὥρες, χωρίς ναῶουν ἀνάγκη απ' τις ἀπαίσιες αὐτὲς ἀπομνηχανές.

—Μὲ ἄλογο; ρώτησε ο Φαγάνας, που ἔλεγε πάντα λίγα και μετρημένα λόγια.

—Μὲ ἄλογο ή με ἄμαξι, ἀπάντησε ο Γάτουλας. Έχω τ' ἄλογό μου, τὸν Άτσαλοπόδη μου, που, ἂν και γέρος σάν και μένα, κόβει ένα χιλιόμετρο στα δύο λεπτά, μιὰ χαρά! Άν σὲ μιὰ ὥρα φύγουμε μ' αὐτό, αὔριο τὸ πρωτὶ θάμαστε στο Σαντιγὸ κι' αὔριο τὸ βράδυ στην Άμιένη.

Ο Φιδές σήκωσε τοὺς ὤμους και δείχνοντας ένα «Σιδηροδρομικὸν δ-δηγὸ» εἶπε:

—Τώρα μὰς τὰ διόρθωσες! Άν ο βασιλιάς φύγει αὔριο στίς ὀχτῶ, θά φθάσει στην Άμιένη στίς πέντε τ' ἀπογεμμά με τὸ τραῖνο... Πάλι μὰς περνᾷ.

—Βέβαια, ἀπάντησε ο Γάτουλας, ἀλλὰ στην Άμιένη θά σταματήσει. Η γραμμὴ δεν πάει πὶδ πέρα. Πῶς θά περάσει τώρα τὰ ἔξηντα χιλιόμετρα, που τὸν χωρίζουν ἀκόμα απ' τὸ Σάλν-Βαλερύ;.. Ένῃ ἐμεῖς θά συνεχίσουμε τὸ δρόμο μας με τὸν Άτσαλοπόδη μας και θά τὸν περάσουμε μιὰ χαρά!

—Δὲν εἶναι ἄσχημο! εἶπε ο Φαγάνας...Θά ἀγωνισθῇ τ' ἄλογο με τὸν ἀτμό.

—Βέβαια, ἀπάντησε ο Γάτουλας. Και τ' ἄλογο θά νικήσει!.. Θά τὸ ἰδῇτε!.. Μὴ χάνουμε στιγμή. Έγὼ θά πάω να ζεῖω τὸν Άτσαλοπόδη.

Ο Φιδές κι' ο Φαγάνας ὡμολόγησαν πῶς ο γέρος είχε δικιο.

Άν τ' ἄλογό του ήταν τόσο καλὸ, ὅσο ἔλεγε, θά μπορούσαν να φτάσουν πρὶν απ' τὸ βασιλιά, πρώτο γιατί θά-φευγαν νωρίτερα και δεῦτερο γιατί ή γραμμὴ δεν είχε ἀκόμη ἐτοιμαστῇ ὡς τὸ Σάλν-Βαλερύ.

Εκτὸς απ' αὐτό, τὸ σχέδιο τοῦ γέρου είχε κι' ένα ἄλλο πλεονέκτημα: Οί κακοῦργοι θ' ἀπέφευγαν κάθε συνάντηση με τὸ βασιλιά κι' ἔτσι θά προλάβαν πολλές μπερδεφίτες και δυσκολίες. Τέλος, είχαν και τὴν πιθανότητα ὅτι ο Σφάχτης, μιὰ κι' είχε χάσει ὅλα τ' ἀναγκαῖα γι' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρηση, θά τὴν παρατοῦσε.

Μὰ ή ὑπόθεση αὐτὴ ήταν περισσότερο εὐνοϊκὴ παρὰ λογικὴ κι' ο Φαγάνας, με τὸ συνειθισμένο του λακωνισμό, εἶπε:

—Τὸ πιθανώτερο εἶναι ὅτι θά γίνε-ναι μάχη!

—Πολὺ καλὰ! ἄς γίνῃ μάχη! φώναξε χαρούμενα ο Φιδές. Τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, τέτοια τύχη έχει καιροὺς και καιροὺς να μὰς παρουσιαστῇ...Μὰ τὴν πίστη μου! Άρχίζω να παχαίνω και να κάνω κοιλιά απ' τὸ καθισιό...Εἶναι ντροπὴ!

(Έπεται συνέχεια) KIMΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Τὸ κουπί μας ἀφήνει μιὰ χαρκαὶ ἀπὸ λιγοστὸ λευκὸν ἀφρό· και, μόλις ἀνασηκώνεται, στάζει γαλάζιο. Ὑστε-ρα τὸ παννὶ φουσκώνει, τὸ νερὸ κάνει θόρυβο, τὰ κουπιά πέφτουν, σέρνονται στο νερὸ σάν χέρια κρεμασμένα.

Πάμε με τὴ βάρκα. Φωλιασμένοι μέσα στο βαθουλὸ μισοφέγγαρο τοῦ ἄσπρου παννιοῦ μας, που τρυφερά τὸ τυλίγει ἕνας ξεθαμμένος, ἀνοιχτόχρω-μος οὐρανός, φεύγουμε, φεύγουμε πρὸς μιὰ δροσιτικὴ θάλασσα. Εἶναι ἕνας οὐρανὸς σάν τις Κυριακάτικες μέρες, που χτυποῦν στα τζάμια μας, κλεισμένα ἀκόμα. Καὶ μιὰ θάλασσα γα-λανή, ἀπλόχωρη, που μυρίζει σὰ με-γάλο λουλούδι. Η κουπαστῇ, που ἀγκουμπῶ τὸ μάγουλό μου, τὰ σχοινιά, τὰ κουπιά, τὰ ἔξλα, μυρίζουν πὶδ γλυ-κά κι' απ' τὸ λουλούδι. Η θάλασσα περνάει, χορεύει, μακραίνει, στριφο-γυρνώντας ὁλοένα στην πρύμη, στην πλώρη, στα πλευρά τῆς βάρκας μας... Ἀφήνω ἔτσι τὰ χέρια μου μέσα της, και μοῦ ταραίζει τὰ δάχτυλά σὲ μικροὺς-μικροὺς σπασμούς.

Μουσικῆς, βιολιά, ο κόσμος στίς πλατεῖες, μένουν μακριά μας: τὸ κύμα ἀνεβοκατεβαίνει τις μακρινὲς στεριές, τὰ βράχια, και χτυπᾷ μ' ἀφροὺς τοὺς ἄμμους: πότε-πότε τ' ἀκούω να γλεί-φῃ, να πιπιλίσῃ τὴ βάρκα σὰ γλώσσα που χτυπάει στον οὐρανίσκο. Α, καλύτερα εἶναι στη βάρκα, παρὰ στο σι-δηρόδρομο! —Πότε ο σιδηρόδρομος ἔτρεχε τόσο ἀλαφρά ἀπάνω στίς γραμ-μές του, ὅσο κι' ἂν εἶναι γυαλιστερές; Τρέχουμε χωρίς κανέναν ἦχο.

Άπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ἕνας μεγάλος-μεγάλος κόκκινος ἥλιος κυλίσταει στη θάλασσα. Σὲ μιὰ στιγμή κάνει κατα-κόκκينو τὸ πρόσπόμερο, πούναι ἀκόμα χλωμὸ απ' τὴν ἀνάρρωση... Πήγαινε, καλὲ ἥλιε, γλυκε στα μάτια, πήγαινε φθινοπωρινὲς ἥλιε, που σὲ ζητιανεύουν τόσα ἄρρωστα παιδάκια, βαθουλόμε-ματα, ζαλισμένα! Η ἀρρώστεια τους θά βάρυνε τὴ νύχτα: ἐσὺ, σὰ βγῆς, θά τοὺς χαϊδέψῃς μαλακά τὰ μάγουλα και τὸ προσκεφάλι τους που θάχουν γυρίσει ἀμέτρητες φορές...

Στὴν ἐξοχὴ ἀκούς, τὸ βράδυ-βράδυ, να ξεπειτώνται τόσες φωνές: οί ἀγε-λάδες, τὰ πρόβατα, τὰ γαϊδουράκια που κουράζονται να βόσκουν, οί μου-σκεμμένες κίτρινες πάπιες,—ἀφήνουν

τις φωνές τους στον ἄερα. Κι' ἐδῶ πάλι παρόμοιες φωνές τρέχουν ἐλευθέρως με τὸν ἄερα, σὰ μουσικῆς τοῦ καλοῦ καιροῦ: οί σφουρίχτρες,—με τόσους ἡ-χους, βαρειούς, μαλακοὺς, ταπεινοὺς, παράξενους: ο ἄγνος κάνει τοὺς σω-λῆνες να τραγουδοῦν μ' ἄγρια εὐθυ-μία: ἀφήνουν τόνους ξαφνικοῦ, ἀνέλ-

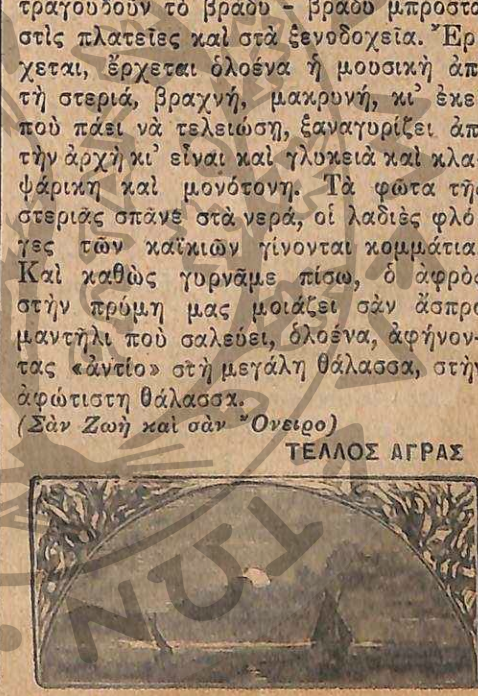
πιστου ἀλλοῦ. Πόσο τις θυμίζουν ἐκεῖ-νες τις ἄλλες, θάρρεῖς να τις ἀκούς ἀ-παράλλακτες.

Η βάρκα μας ἀνοίγει ἄσπρα ἁλώνια μέσα στα κύματα που σκουραίνουν: με τὸ στήθε κατάρτι της, που κόβει τὸν οὐρανὸ, χαράζει φαρδιὲς καμπύλες, ἀνεμίζοντας ἑσπέρω της μιὰ λουρίδα καπνὸ: εἰν' απ' τὸ τσιμποῦκι τοῦ κα-πετάνιου που κάθεται ἀπάνω στο τι-μόνι, ἀμίλητος, με τὰ φρύδια μαζω-μένα. Ἄλλες βάρκες, καΐκια, βαπο-ράκια, ταξιδεύουν μακριά: μικρά-μι-κρά, σάν χάρτινα παραδάνια, που τὰ παιδιά,—καθισμένα στίς φτέρνες,—τὰ ἀπολαῖνε ἀπάνω σὲ λασπωμένους λιμνοῦ-λες ἀπὸ βροχόνερα: οί καπνοὶ ἀπομέ-νουν στον οὐρανὸ σὰ λιγνές, δεμένες κλωστήρες: ο ἄερας, που φυσάει απ' τὴ στεριά, ἀνακατεῖ ὡς στ' αὐτιά μας τοὺς λυπημένους Ἑσπερινούς τῆς πολιτείας.

Τὸ αὐγὸ μου, τὰ παξιμάδια, τὸ κρύο κρέας, εἰν' ἀνοιγμένα στα γόνατα τῆς μαμμᾶς: ἐδῶ δὲ θάρρη τὸ γατάκι να βάλῃ τὰ δύο μπροστινά του πόδια στην πετσέτα μου ἀπάνω. Οί πνοές μόνο τὴ σαλεύουν απ' τις ἄκρες. Η βάρκα μας σταματημένη, χορεύει χωρίς θόρυβο: κοντοζυγώσαμε κιόλας τὴν παραλία. Οί πιπεριές τοῦ μεγάλου δρόμου που ἀνηφορίζει, ἀναστενάζουν με τὸ φύση-μα τοῦ φθινοπώρου που ζυγιάζεται στα ἀκρόκλαδά τους: και κάτω απ' αὐτές, κοντὰ σ' ένα πράσινο φῶς ἀπὸ ἄμιατο, μαζὶ με τὸν ἄνεμο, σέρνει ἦχο ένα με-λαγχολικὸ ὄργανέττο: κλαίει στο μά-κρος τῶν ἔρημων πεσσοδρομιῶν κι' ἕνας γέρος με κίτρινα δόντια γυρίζει τὸ γε-ροῦλι ὑπομονητικά. Η βουερὴ φωνὴ τῆς μουσικῆς που ζητιανεύει, μοιάζει τὴ φωνὴ τῶν παιδιῶν που ὄρθια και με τὰ μάτια στηλωμένα μακριά, ἀπὸ ντροπὴ, τραγουδοῦν τὸ βράδυ - βράδυ μπροστά στίς πλατεῖες και στα ξενοδοχεῖα. Έρ-χεται, ἔρχεται ὁλοένα ή μουσικὴ απ' τὴ στεριά, βραχνή, μακρινή, κι' ἐκεῖ που πάει να τελειώσῃ, ξαναγυρίζει απ' τὴν ἀρχὴ κι' εἶναι και γλυκεῖα και κλα-φάρικη και μονότονη. Τὰ φῶτα τῆς στεριᾶς σπάνε στα νερά, οί λαδιὲς φλό-γες τῶν καϊκιῶν γίνονται κομμάτια. Καὶ καθὼς γυρνᾷμε πίσω, ο ἄφρὸς στην πρύμη μας μοιάζει σάν ἄσπρο μαντηλὶ που σαλεύει, ὁλοένα, ἀφήνον-τας ἀντίο: στη μεγάλη θάλασσα, στην ἀφώτιστη θάλασσα.

(Σὰν Ζωὴ και σὰν Όνειρο)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙΡΟΣ ΠΑΝΤΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙ

Αγαπητοί μου,

ΕΛΕΙΩΝΕΙ κι' ο Αυγουστος, έρχεται ο Σεπτέμβρης, τελειώνουν σε λίγο οι διακοπές, ανοίγουν τα Σχολεία... Μοῦ τὸ θυμιασε προχτές ένα κοριτσάκι, μιὰ μικρή μου φιληναδίτσα. Στέλλα τὴ λέγε. Κι' είναι τόσο ζωηρή, φαιδρή, έξοπη, χαριτωμένη, ὥστε σὰ διαλείμματα τοῦ θεάτρου — ἐκεῖ συνήθως τὴ βλέπω, γιατί' εἶναι κόρη κι' ἀδελφή ἡθοποιῶν, — τὴν παίρνω κοντά μου καὶ τὴν κάνω νὰ μοῦ μιλά. Προχτές λοιπόν, στήν ἀπογευματινὴ βρῆκα τὴ Στέλλα καθισμένη ἔς ἕνα πιονὶό πάγκο, δλομόναχη, σκεπτική, μελαγχολική. Τί παράξενο!

— «Ε! τῆς φώναξα. Τὰ μισὰ τῆς χιλιάδας;»

— Πεντακόσια εἶναι, μοῦ ἀποκρίθηκε ἀγέλαστη. Τὰ βρῆκα, ἀλλὰ τί ὠφελεῖ; Ἡ μαμμὰ ποῦ φεύγει σὲ λίγο, μοῦ εἶπε πὼς θὰ μ'ἀφήσῃ ἐδῶ στήν Ἀθήνα καὶ θὰ μὲ κλείσῃ σὲ Σχολεῖο.

— «Ε, καὶ δὲν χαίρεσαι;»

— Ναί, ναί, χαίρομαι... μὰ καὶ λυπάμαι... Λέτε νὰ συνειθίσω γρήγορα τὸ κλείσιμο;»

— Μπᾶ! φτάνει νὰ θέλῃς... νὰ τὸ πάρῃς ἀπόραση.

— Θὰ τὸ πάρω! ψιθύρισε.

Κι' ἀναστένανε.

Τὴ λυπήθηκα. Δὲν ἦταν δὲ μικρὸ πρᾶγμα, γιὰ τὴ Στέλλα, νὰ τὴν κλείσουν σ' ἕνα σχολεῖο, νὰ τὴν βάλουν σὺν πουλάκι σὲ κλουβί, αὐτὴ ποῦ δὲν ἐγνώρισε ὡς τώρα παρὰ τὴν ἐλευθερίαν! Γιατί ὅσο οἱ γονεῖς τῆς ἔμεναν καὶ τὸ χειμῶνα στήν Ἀθήνα, τὴν εἶχαν κοντά τους, σὲ σπῖτι, καὶ τὴν ἔστελναν σὲ σχολεῖο ἐξωτερικῇ. Ὅταν πάλι ἔφευγαν γιὰ περιοδείαν, ἔπαιρναν καὶ τὴ Στέλλα μαζί τους. Ἦταν μικρή, βλέπετε, καὶ μπορούσε νὰ τοὺς ἀκολουθῇ καὶ σχεδὸν νὰ χάνῃ τὸ χρόνο τῆς. Μὰ τώρα μεγάλωσε, ὁ χρόνος τῆς ἔγινε πολὺτιμος, δὲν μπορεί πιά νὰ τὸν χάνῃ... Ἔτσι οἱ γονεῖς τῆς ἀποφασισαν νὰ τὴν ἀφίνουν πιά ἐδῶ, νὰ τὴν κλείνουν ἔς ἕνα σχολεῖο ἐσωτερικῇ, ὡς ποὺ νὰ τελειώσῃ τὰ μαθήματά της καὶ νὰ μᾶθῃ τὰ γράμματα ποῦ θὰ τῆς χρειασθοῦν γιὰ τὸ ἐπάγγελμα. Γιατί ἡθοποιὸς θὰ γίνῃ κι' ἡ μικρὴ Στέλλα σὺν τὸν πατέρα της, τὴ μητέρα της καὶ τὸν ἀδελφὸ της. Κι' ἔχει ταλέντο, ἔχετε; Ἀπὸ τώρα παίξῃ καμμιὰ φορὰ παιδικοὺς ρόλους κι' ἐπιτυχαίνει πολὺ. Συχνὰ μάλιστα μὲ ρωτᾷ:

— Πότε θὰ γράψετε κι' ἕνα ἔργο γιὰ μένα, ὅπως γράψατε γιὰ τὴν Ἀλίκη Θεοδωρίδην;

— Μὰ στάσου, καίμενη, νὰ μεγαλώσῃς λιγάκι, νὰ γίνῃς καὶ σὺ σὺν τὴν Ἀλίκη!

— Σὲ δυὸ χρόνια θὰ εἶμαι δώδεκα χρονῶν! μοῦ ἀπαντᾷ. Δὲν θὰ μπορῶ τότε;

— Καλὰ, τότε θὰ μπορῇς καὶ θὰ σοῦ γράφω, τῆς ὑπόσχομαι.

Καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, τ'ἔχω σὲ νοῦ μου. Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως τὴ συμβουλεύω νὰ καταπιαστῇ σοβαρὰ τὰ μαθήματά της.

— Μὲ ἄριστα προηβιάστηκα πέρου! μοῦ ἀπαντᾷ. Δὲν σὰς φτάνει; Καὶ φέτος πάω στήν πέμπτη τάξη. Ἐχω μιὰ φίλη ποῦ εἶναι ἕνα χρόνο μεγαλύτερή μου κι' ὅμως τὴν περνᾷ δυὸ τάξεις. Αὐτὴ πάει φέτος στήν τρίτη.

Φυσικά, τόσο ἐξοπνο κορίτσι σὲ όλα, εἶναι καὶ σὰ γράμματα. Τὰ παίρνει μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία. Ναί, μ' αὐτὸ δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ μελαγχολῇ ὅσο συλλογίζεται πὼς θὰ κλεισθῇ ἔς ἕνα σχολεῖο τώρα τὸ Σεπτέμβρη καί, ὡς τὸ Μᾶν, ποῦ θὰ ξανάλθουν πάλι οἱ γονεῖς τῆς νὰ τὴν ἐλευθερώσουν γιὰ τὸ καλοκαίρι, δὲν θὰ κάνῃ ἄλλο παρὰ νὰ διαβάσῃ...

Τὴν παρηγορῶ:

— «Ε, ὅχι πάλι αἰωνίως!.. Θὰ βγαίνῃς καὶ περίπατο... θάρχουναι κάπου-κάπου, κι' ἐγὼ νὰ σὲ παίρνω... θὰ κάνετε καὶ χορὸ σὲ σχολεῖο, καὶ γιορτές, καὶ παραστάσεις, καὶ λῶουν-τένους, καὶ γυμναστικῇ... Τί νομίζεις; εἶναι διασκεδαστικῇ κι' ἡ ζωὴ τῆς ἐσωτερικῆς. Ἐπειτα, ὁκτὼ μῆνες περνῶν τόσο γρήγορα!..»

— Ἀλήθεια, ψιθυρίζει.

Καὶ χαμογελά. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ παρηγοριέται στήν ἐντέλεια. Ὅσο κι' ἂν τῆς λέγω, ὅσα κι' ἂν τῆς τάξω, ἡ Στέλλα θὰ προτιμοῦσε νὰ ἐξακολουθῇ ἀκόμα ἡ ὠραία αὐτὴ ζωὴ τοῦ καλοκαιριοῦ: θὰ σηκωθῇ τὸ πρωί, λιγάκι ἀργά, θὰ πάῃ μὲ τὴ μητέρα της σὲ Φάληρο νὰ κάμῃ τὸ μπάνιο της, — ἂ, τί παιγνίδια στὴ θάλασσα μὲ τὰλλα κοριτσάκια! — ἔπειτα θὰ πάῃ στὴ δασκάλα τῆς τοῦ πιάνου, ἔπειτα θὰ προγευματίσῃ σὲ κανένα φιλικὸ σπῖτι ποῦ τὴν ἀγαποῦν πολὺ, — καὶ ποῦ δὲν ἀγαποῦν τὴ Στέλλα; — ἔπειτα θὰ πάῃ περίπατο μὲ τοὺς γονεῖς της, μὲ τίς φίλες της, καὶ τέλος θὰ καταλήξῃ σὲ θέατρο τῆς, γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν παράστασιν. Ἀ, ἐδῶ εἶναι ἡ βασιλεία της, τὸ στοιχεῖο τῆς. Τὸ ἀλευρογορρίζει ὅλο. Ἀπὸ τοὺς πάγκους τῆς πλατείας, βρίσκει σὰ παρασκήνια: ἀπὸ τὸ καμαρίνι τῆς μητέρας της, σὲ ταμειο. Ὅλοι τῆς φωνάζουν, ὅλοι τῆς μιλοῦν, ὅλοι τὴν περιποιοῦνται. Τὰ κοριτσάκια τῆς

ἡλικίας της, ποῦ πηγαίνουν στήν παράστασιν, τρελλαίνονται ποῦ τὴ βλέπουν. Καὶ δὲν ἡσυχάζουν, παρ' ἄφοῦ τὴ γνωρίζουν καὶ τῆς μιλήσουν. Ἔτσι ἡ Στέλλα κάνει ἕνα σωρὸ φιληνάδες. Στὸ διάλειμμα τρέχει μαζί τους, χαλᾷ τὸν κόσμο. Τὸ θέατρο ἀντηχεῖ ἀπὸ τὸ κρυστάλλινον γέλιο τῆς. Στὸ τέλος πιά κουράζεται. Κάθεται ἔς ἕνα πάγκο καί, νουσταγμένη γλυκά, ἀποκοιμίζεται. Ἡ παράστασις τελειώνει, ὁ κόσμος φεύγει, ἡ Στέλλα κοιμάται. Τὴν ξυπνοῦν ἀργά, τὴ χώνουν ἔς ἕν' ἀμάξι καὶ τὴν πάνε σπῖτι, νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν γλυκὸ της ὕπνο σὲ κρεβάτι τῆς ὡς τὸ πρωί. Ἀ, τί ὠραία ὄνειρα! Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὰ ἴδια... Αὐτὴ τὴ ζωὴ, αὐτὴ τὴν ἐλευθερίαν λυπάται τώρα ἡ Στέλλα ποῦ θὰ τὴν χάσῃ. Καὶ καθισμένη παράμερα, συλλογίζεται μελαγχολικὰ τοὺς τοίχους τοῦ σχολείου, τῆς φυλακῆς.

Πόσα παιδιά, αὐτὸ τὸν καιρὸ, δὲν εἶναι στὴ θέσιν τῆς Στέλλας! [Πόσα δὲν μελαγχολοῦν, συλλογιζόμενα ὅτι θὰ φῆσουν τὴν ὠραία ζωὴ τῶν διακοπῶν, — ὅ, τι ζωὴ κι' ἂν κάνουν, — γιὰ νὰ κλειστοῦν πάλι σ' ἕνα σχολεῖο! Ἐρχεται, βλέπετε, ὁ Σεπτέμβρης. Πᾶνε οἱ ἐξοχές, τὰ μπάνια, τὰ ταξίδια, οἱ διασκεδάσεις, τὰ παιγνίδια. Κλείσιμο τώρα κι' ἐργασία. Ἀλλὰ δὲν μπορεί νὰ γίνῃ διαφορετικὰ! Τὰ καλὰ παιδιά τὸ παίρνουν ἀπόφαση, ὅπως θὰ τὸ πάρῃ σὲ λίγο κι' ἡ μικρὴ μου φιληναδίτσα. Καὶ νὰ σὰς πῶ κι' ἐν' ἄλλο; Τὰ καλὰ παιδιά βρίσκουν εὐχαρίστησιν καὶ στήν ἐργασία, ὅπως καὶ στήν ἀνάπαυσιν καὶ στὴ διασκέδαση. Μερικὰ μάλιστα τὴ βαριοῦνται, ὅταν παρατείνεται πολὺ, ὅπως τίς θερμὲς διακοπές. Τρεῖς μῆνες, τέσσερες μῆνες — φτάνει πιά! Καιρὸς παντὶ πράγματι...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΠΙΛΟΓΟΙ

Οἱ μικροὶ ἐκδικοῦνται τοὺς μεγάλους, προσποιούμενοι ὅτι τοὺς ἀγνοοῦν.

Ὁ Γκαίτε εἶπε: «Ἀν ἕνα Ὀυράνιο Τόξο βαστοῦσε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, δὲν θὰ τὸ κοιτάζε πιά κανεὶς».

Τὸ νὰ ξέρῃ κανεὶς νὰ διαβάξῃ ἕνα βιβλίο εἶναι τέχνη μεγαλύτερη κι' ἀπὸ τίς τέχνες.

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ νικητὴς ἀρχίζει νὰ μεθᾷ ἀπὸ ἀλαζονίαν, γίνεται ὁ νικημένος.

Τί παραπονιέσαι πὼς δὲν ἔχεις τὰ μέσα νὰ γράφῃς βιβλία, ἀφοῦ ἔχῃς τὸν Ὀμηρὸ;

[Ἀπὸ τὸ νέο βιβλίο τοῦ κ. Σ. Ζητήκη.]

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ ΑΥΓΟΥΣΤΑ ΛΑΤΟΥΧΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΘ'. (Συνέχεια)

Ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ μὴ τῆς δίνῃ στενοχώρια, μὰ πῶς πολὺ ἀκόμα νὰ τὴν κοιτάξῃ. Γιατί, μ' ὅλο τὸ κοστούμι καὶ τὰ χάλια τῆς καθαρίστρας, ἡ Διονυσία στὰ μάτια τοῦ δὲν εἶχε καθόλου ξεπέσει στήν ἐκτίμησή του, οὔτε κἂν ἀσχημῆναι.

Ἀπεναντίας, μ' ὅλο τὸ ἀδύνατο φῶς ποῦ ἔστειλε ἡ λάμπα στὴ γωνία, ὅπου ἦταν κρυμμένη ἡ Διονυσία, καὶ ποῦ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὴν διακρίνῃ σὺν ἀνάμεσα ἀπὸ μαῦρο ἀχνό, ὅπου ἐξώριζε τὸ πουντραρισμένο ἀπὸ μαῦρη σκόνῃ πρόσωπό της, ἐνῶ ὁ σκούφος τῆς, ἡ μπλούζα τῆς, ἡ ποδιά καὶ τὸ φουστάνι τῆς φαινόταν σὺν κολληρισμένα με μαῦρην κόλλα καὶ σκληρῇ, ὁ Μωρίς μπορούσε νὰ ἰδῇ μεγάλα καὶ λαμπερὰ τὰ μάτια τῆς ποῦ περνοῦσαν τὸ σκοτάδι καὶ τὸν ἀχνό.

Ἀληθινὰ, ὅσο καὶ ἂν φαίνεται ἀπίστευτο, ὅταν γυρίζουν ἀπὸ τὸ καθάρισμα, δυὸ χαρακτηριστικὰ ξεχωρίζουν κι' ὁμορφαίνουν τίς καθαρίστρας ἀπὸ τὴν δουλειὰ τοῦ καρβουνίου: τὰ μάτια καὶ τὰ δόντια. Ἡ μαῦρη σκόνῃ ποῦ κάθεται στὰ βλέφαρα καὶ στὰ ματωτά-

Ὁ Μωρίς ἐμάντευσε τὴ ντροπὴ τῆς παιδικῆς τοῦ φίλης. (Σελ. 301, στ. γ')

νοῦρα, τριχυρίζε, χρωματίζει καὶ δαίχνει μ' ἐγὼ τὰ μάτια. Καὶ τὰ δόντια φαίνονται πῶς ἀσπρὰ, πῶς γελαστὰ ἔτσι τρυφισμένα ὅπως εἶναι ἀπὸ τὴ σκόνῃ τοῦ καρβουνίου.

Ἡ Διονυσία ἐνοιῶθε τὴν ἐντόπωση ποῦ προξενοῦσε σὸν Μωρίς. Ἦξευρε πὼς τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ξεχωρίσῃ σὲ μυαλό τοῦ τῆ φτωχῇ καθαρίστρα ποῦ

εἶχε μπροστά του, ἀπὸ τὴ Διονυσία ποῦ εἶχε σὺντροφο στὰ παιδικὰ του χρόνια, τὴ Διονυσία, τὴν ὁμογάλακτη ἀδελφὴ τῆς Ζερμαίν, καὶ ἕνα πλῆθος θυμησὲς μακρονῆς καὶ σκοτεινῆς ἐγέμισε τὸ μυαλό της ἀπὸ τότε ποῦ ἦταν ὁλόμικρα παιδιὰ καὶ παίζανε καὶ διασκεδάζανε μαζί, ὡς τὸ κατέβασμα σὲ τῆ γὰδι, αὐτὸ ποῦ ὁδήγησε στὴν ἀμετάκλητῃ καὶ θαρραλέα ἀπόφασιν τῆς κόρης.

Ἐγείνε γιὰ λίγο σιωπῇ.

Κατόπι ὁ νέος ρώτησε σὺν μὲ πόνο.

— Γιατί γίνηκες καθαρίστρα, Διονυσία;

— Γιατί; ρώτησε καὶ κείνη, σὺν νὰ ἤθελε νὰ βρῇ καιρὸ νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν ἀπόκρισίν της, ποῦ ἔπρεπε νὰ περιέχῃ κάτι τὸ τρομερὸ. Μοῦ τὸ ρωτᾷς ἀκόμα, Μωρίς;

— Ναί, πές μου, γιατί;

Ἐσήκωσε τὸ κεφάλι μὲ τρόπο ποῦ νόμιζες πὼς θὰ φθάσῃ τὸ ταδάνι καί, ἐνῶ ἄφινε νὰ τῆς ξεφύγῃ ἕνας «Ὁ πατέρας τῆς Λέας...» ἀναστεναγμὸς ποῦ ἔκρυβε ὅλη τὴν ἀγωνία τῶν περασμένων ἡμερῶν καὶ τὴ χαρὰ τῆς σημερινῆς, ἀποκρίθηκε σιγά, σὺν ἑ- ἑομολόγησιν:

— Γιατί; Για νὰ διορθώσω τὸ σφάλμα μου.

Ἐαφνικὰ ὅμως, σὺν ντροπιασμένη ποῦ ἄφησε νὰ τῆς ξεφύγῃ τὸ μυστικὸ τῆς, ἐπρόσθεσε ἱκετευτικά:

— Πρὸ πάντων ὅμως μὴν πῇς λέξιν σὲ κανένα.

Ὁ Μωρίς πλησίασε τὴ Διονυσία καὶ σκύδωντας σὲ μικρὸ κατὰμαυρο χερράκι, τὸ φίλησε μὲ σεβασμὸ καὶ εἶπε:

— Τὸ ἐρκίζομαι.

Κατόπι ἔσκυψε, πέρασε ἀπὸ τὴν σπασμένη πόρτα καὶ ἔφυγε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ'.

Δὲν περνῶν!

Οἱ Δουμποῦν, Τρουσέτ καὶ Σια δὲν εἶδαν καθόλου μὲ καλὸ μάτι νὰ γίνωνται θριαμβευτικοὶ ἥρωες τὰ θόματα ποῦ εἶχαν αὐτοὶ καταδικασμένα.

Ἦταν ἐξωφρενικὸ, νὰ βάζουν δυναμίτην στὴν πόρτα ἀνθρώπων ποῦ θέλουν νὰ ξεπαστρέψουν κι' αὐτοὶ νὰ γυρνοῦν στὴ δουλειὰ τους σὺν κάθε μέρα, ἢ, τὸ χειρότερο, νάρχωνται νὰ τραγουδοῦν κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τους σὺν νικηταί.

Τὸ κυριώτερο ἦταν νὰ τοὺς ἐμποδίσουν νὰ δουλέψουν κι' αὐτοὺς καὶ ὅλους ὅσοι δὲν ἐπήγγιναν μαζί τους.

Κι' αὐτὸ τὸ ἀποφάσισαν καμμιὰ εἰκοσαριά κακοκέφαλοι, μαζί μὲ τὸν Τρουσέτ καὶ τὸν Δουμποῦν...

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Διονυσία δὲν

μπόρεσε νὰ πάγῃ στὴ δουλειὰ, γιατί τὸ χέρι τῆς, κάθε φορὰ ποῦ ἤθελε νὰ τὸ κουνήσῃ, τῆς πονοῦσε φοβερά.

Ἐμεινε σὲ σπῖτι ἀρκετὲς ἡμέρες καὶ τὸ βράδυ πῆγαινε νὰ βλέπῃ τὴ Λέα ποῦ γόριζε ἀπ' τὴ δουλειὰ τῆς. Καὶ κάθε βράδυ γοργοῦσε περισσό- τερο σκεπτικῇ μαθίνοντας τὰ σοβαρὰ νέα. Ὁ πατέρας τῆς Λέας διηγάτανε ἀγανακτισμένος στὴ γυναῖκα τοῦ ἀ-

Ὁ πατέρας τῆς Λέας... (Σελ. 309, στ. γ')

νησυχάστικα πράγματα, πρὸ πάντων γιὰ τὸ Κουριέρ, ὅπου εἶχε γίνῃ μεγάλη συμπλοκή, καὶ μὲ πολλοὺς τραυματίες.

— Ἐγὼ ὅμως θὰ πάω σὺν γιατροῦ- θῶ, εἶπε ἡ Διονυσία στὴ Λέα. Τόσες μέρες τώρα εἶμαι χωρὶς δουλειὰ καὶ ἡ ἐκρηγῆ ἐστοίχισε ἀρκετὰ στοὺς γονεῖς μου.

— Μὰ οἱ Μπεκάρ δὲ θὰ σὰς τὰ πλη- ρώσουν ὅλα; ρώτησε μὲ ἀφέλεια ἡ Λέα.

— Ποιὰ ὅλα;

— Μὰ νὰ, ὅλα. Λέγουν πὼς ἐκεῖνοι σὰς τρέφουν. Πὼς σὰς κρυφὰ τρώτε κοτόπουλα καὶ πὼς σὲ σπῖτι σας οὔτε μιὰ πατασοῦρα δὲν ὑπάρχει ποῦ νὰ μὴ σὰς τὴν ἔχουν δώσει ἐκεῖνοι.

— Ποιὸς τὰ λέγει αὐτά;

— Κι' ἀκόμη πὼς μὲ πῆρες καθαρίσ- τρα γιὰ ν' ἀκούς καὶ νὰ προδῶνῃς.

— Τί φευτιές!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΡΟΔΙΑ Κ' Η ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΔΑ

Στὸν τοῖχο τῆς αὐλῆς γυμμένη Στέκει ἡ ροδιά μας σκεπτικῇ Σὺν κατὶ πάντα νὰ προσμένει, Σὺν κατὶ νάχει θυμηθεῖ.

Κι' ἀπ' τὰ κλαδιά τῆς ἀρπαγμένη Ἡ ἀβὴν περιπλοκάδα ἀνθεῖ Κι' ἀπλύνεται συλλογιζόμενη, Σὰ νὰ ζητᾷ νὰ πλανηθεῖ

Σὲ κάποια χώρα μακρομένη, Ὅπως τὴν ἔχει ὀνειρευθεῖ

Σὲ μιὰ θαμπὴ ἀχνὴ τυλιγμένη Μιὰ νύχτα ὠραία ἐαρινή.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Σωριάζονται κάτω νεκρά
του φθινοπώρου πέτρα
τά φύλλα του κάθε δεντρού
στον ερημον αϊθέρα
μικρό ένα φως και λιγοστό
αυτράφει κι' άχνοσβύνει,
και τ' άστρο άπ' τον δολίζοντα
το στεγνό φως του χύνει.

Απόψε βρέχει όλονυχτίς
και το λυωμένο χιόνι
πάνω στα τάμια μας χτυπά,
γλυστό στο πεζοδόμοι,
ανάμεσα στις πόρτες μας
κρύος άνεμος σφυρίζει,
κι' ή παγωνιά κι' ή χειμωνιά
γύρω παντού μυρίζει.
σκοτάδι γύρω απλώνεται,
κι' είν' έρημοι κι' οί δρόμοι:
κι' έμένα ή θλίψη σκοτεινή
με συντροφεύει μόνη.

Κύνος

ΤΕΣΣΕΡΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ

[Χαρισμένο στους τρεις]

Ο ήλιος είχε βασιλέψει πρό
πολλού, και ο ουρανός είχε χλω-
μαίσει.

«Πάμ! έκραξα, έρχεσαι μαζί
μας, πηγαίνουμε να ζωγραφίσο-
με το φαγγάρι.

— Ποιό φαγγάρι; δεν βλέπω
κανένα.

— Τώρα θά βγῃ.»
«Άξιζε γά μῆς έβλεπατε, εκείνη
την στιγμή, όπως έκαταβαίναμε,
πρός τόν δρόμο, καταφορτωμέ-
νοι, ή Άναστασία, ή Πάμ, ο
Κατηφόρης κι' εγώ.

Σάν εφθάσαμε στο όρισμένο
μέρος, έτοποδετήκαμε. Έκείνη
την ώρα ή Άναστασία, είδε ένα
κομμάτι άμμο να φαίνεται στο
νερό.

«Φαινή ιδέα!» ξεφώνησε, θά
πάω εκεί! Ποιός μάζουλουτε;
— «Εγώ» και την εφθασε ο Κα-
τηφόρης.

Έμεινα μοναχός με την Πάμ,
στον σκονισμένο δρόμο.

Επεριμέναμε να φανῇ το φεγ-
γάρι πίσω από τὰ βουνά, όταν...
σκάει στην ήσυχία του βραδιού
ή σονάδα φωνῇ μιάς τρουμπέ-
τας αυτοκινήτου.

Μόλις επρόφθασα να κουβαλη-
θώ, όταν είδα μία μορφή μαύ-
ρη, να περνάει βογγίζοντας, και
αδυνατώντας, περιτριγυρισμένη
από σύγνεφα σκόνης.

«Ως πού να τακτοποιηθούμε πά-
λι, το φαγγάρι είχε προβάλλει και
χάνοντας το κοκινόποιο του χρώ-
μα άνέβαινε στον ουρανό.

Είχε σκοτινιάσει έντελώς. Τό-
τε άντελήφθηκα ότι δεν είχα
πινέλλα.

— Πάμ—Ναί, μου άπάντησε, τί;
— Φεύγω πινέλλα δεν έχω ούτε...
κι' όρεξι!

— Ερχομαι και γ'ω. Άναστα-
σία, έρχεσαι; εφώνασε ή έξαδέλ-
φη μου.

— Χά! χά! Μίμη! Πάμ!
— Τί;
— Πού να έβρετε, ήθε ή θά-
λασσα, έσκέπασε τόν άμμο, δεν

τό άντελήφθηκα και είμαι στο
νερό!»
Έκει όπου εφεύγαμε, έδυμή-
θηκα τόν Κατηφόρη, και τόν έ-
κραξα.

— «Ε; ναί... μάλιστα... τι τρέχει;
εφθασε ή φωνή του.

— Πού είσαι;
— Έδώ στην άμμουδιά, απο-
κοιμήθηκα, ά! να και το φαγ-
γάρι!»

Την επομένη, είδαμε την έbau-
che της Πάμ.

«Ητο γεμῖτη σκόνη.
Και τῆς Άνταςτίας;
Την είχε ξεχάσει στην άμ-
μουδιά!

Σπουργίτης

ΕΚΔΡΟΜΗ

Μάθημα δεν είχαμε σήμερα
και γιά να περάση ο καιρός, —έχε
και λίγο ήλιο, —είπαμε να πάμε εκ-
δρομή. Έκδρομή! είναι το όνει-
ρό μου! τί τρέλλες θά κάνω, τί
παιγνίδια!... Πάω βιαστικά σπί-
τι, τρώω, παίρνω και χαρταετό,
—έξασα να πάρω και παρασό-
λι,— και δρόμο.

Τί χαρά! Περονόυμε τὰ σπί-
τια; βγαίνουμε στην έξοχη. «Η...
όμοιοι της φύσης απερίγραπτοι
με λόγια! ο...βουρκομένους ουρα-
νός, ο... άφαντος ήλιος και οί έ-
τοιμόδροποι καταράχες του ου-
ρανού μου άφίνουν ζωηρή έντί-
πωση... Προχωρούμε και σε λί-
γο... ο Θεός βρέχει επί δικαίους
και άδικους...»

Περιστό να σῆς πώ, πώς αύριο
θά είμαστε όλοι γιά το γιάτρο
μέχρι προσεχούς έκδρομῆς.

Σφαιριστής

ΣΚΟΡΠΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

2. Κισσός

Καθώς σηκώνει ή άνοιξη,
Ο γέρικος κισσός
Στους τοίχους του οημοκλησιού
Νέα κλωνάρια απλώνει
Στης κόρης το παράθυρο
Γίνεται σύντροφος πιστός
Και τού χωριάτικου σπιτιού
Στολίτσι το μπαλκόνι.

3. Άνοιξάτικη βοοχή

Τὰ σύννεφα ξεσπάσανε
Και ή βοοχούλ' άρχίζει
Σιγά στο χώμα το ξερό
'Απ' τὰ ψηλά να πέφτη.
Κι' ή διψασμένη μας ή γῆ
Τί όμωρομα μυρίζει
Καθώς ρουφά το νεϊκό
Νεράκι πού τη δρέφτει!..

Ονειρεμένη Ελλάδα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Δεν μπορώ να χωνέψω αυτή
τη Νίνα! φωνάζει ή Έλλη.
Κι' ή μικρή της άδελφή:
— Μά να τη μασήσης πρώτα
καλά...

Εστάλη υπό του Κοντου Γολιάδ

Σκέψις του Κωστάκη.
— Τόν παππού τόν λέμε πάππο.
Γιατί τη γιαγιά να μή τη λέμε...
πάππια;
Εστάλη υπό του Γιάννη Ρωμανού

ΥΠΕΝΟΥΜΙΖΕΤΑΙ εις τούς
Συνδρομητάς τῆς «ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΕΩΣ» ότι, κατά τὴν ΔΗ-
ΛΩΣΗΝ τοῦ 32ου φύλλου, ἡ ἐ-
τησία συνδρομή, ἀπὸ 1ης Ἰου-
λίου, **ΗΥΣΘΗ** εἰς **δ ρ α χ** -
μ ὲ ς 25 διὰ τὸ Ἑσπερικὸν
καὶ **φ ρ ἄ γ κ α** 25 διὰ τὸ Ἑ-
ξωτερικόν. Ἐπομένως οἱ πλη-
ρώσαντες ἤδη δορεῖλον νὰ στεί-
λουν τὴν ΔΙΑΦΟΡΑΝ, ὑπολο-
γίζοντες, οἱ μὲν τοῦ Ἑσπερι-
κοῦ λεπτὰ 75, οἱ δὲ τοῦ Ἑξ-
τερικοῦ δρχ. 3,40 (ἡ φράγκα
1,30) δι' ἑκαστον μῆνα ἀπὸ 1ης
Ἰουλίου μέχρι τῆς ἡμέρας πού
λῆγει ἡ μετὴν παλαιὰν τιμὴν
πληρωθεῖσα συνδρομὴ των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 δὲδς Ἑυρπιδίου
τὴν 22 Αυγούστου 1922

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ Δὲν ἔπαντο εἰς ἀπο-
ρίας πού τὰς λύει ο Ὀδηγὸς τοῦ Συν-
δρομητοῦ. Δὲν δίδω διευκρινίσεις καὶ
δὲν φανερώσω ψευδώνυμα συνδρομη-
τῶν. Δὲν ἔπαντο ἔκτενός παρα μόνον
ἐάν μοι τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ χρόνος, κατὰ
σειρὰν λήψας τὰ ἐπιστολῶν, ἕως τοῦ
μεσημέρι καὶ καθ' ἑκάστην, πού κάμνω
τὴν Ἀλληλογραφίαν.

ΣΤΟ σημερινὸ φύλλο τελειώνει ὁ
πρώτος γῆρος τῶν Πνευματικῶν
Ἀσκήσεων. Ἀπ' ὅλες δηλαδὴ τῆς Συλ-
λογῆς πού ἔλαβα, ἐδημοσίευσα ἀπὸ
μὴν Ἀσκήσεων. Μόνο μὴ Συλλογὴ
ἀπεκρίσθη, ἐπειδὴ δὲν εἶχε παρά... δύο
μόνον Ἀσκήσεις, κι' αὐτὲς ὄχι δημο-
σιεύσιμες. Ὡστε ἂν ἔστειλε κανεὶς Συλ-
λογὴν καὶ δὲν εἶδε ὡς σήμερα οὐτε μὴ
Ἀσκήσεων δημοσιευμένων, πρέπει νὰ
συμπεράνῃ ὅτι ἡ Συλλογὴ του δὲν ἐφθασ-
ε στὰ γέρια μου.

Γ. Σ. καὶ λοιποὶ τοῦ Συλλόγου
«Ἀθῆναι», ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τὴν ἐ-
πιστολήν σας καὶ σὰς εὐχαρίστει γιά
τὴν τιμὴν πού τοῦ κάνατε. Ἀδυνατεῖ ὁ-
μως δυστυχῶς, νὰ δεχθῇ τὴν ἐπίτιμη
προεδρεία, γιὰτὶ καὶ σὲ πολλοὺς ἔλλους
Συλλόγους τὸ ἀρνῆθηκε ὡς τώρα καὶ
θὰ παρεγγεῖτο ἂν ἔκανε ἐξαίρεση γιά
τόν δικόν σας.

Ἐχεῖς δίκιο, Νάρκισος. Αὐτὸ τὸ
νεῖσός των κοριτσιῶν μπορεῖ νὰ μὴ
φαινόταν ἀπρεπὲς μόνο στοὺς ἐπαρχιαί-
ους. Ἀλλὰ ἡ συζήτηση τώρα εἶναι
περιττή, γιὰτὶ, καθὼς μαθαίνο, ἡ
σκανδαλιάρικη μὴδα πέρασε καὶ τὰ
φουστάνια γίνονται τώρα μακρὰ. ὅσο
πρέπει. Ὡστε πάει κι' αὐτό.

Σ' εὐχαριστῶ πολύ, **Εὐμένη** Καρ-
διανέ, καὶ γιά ὅσα γράφεις καὶ γιά τὸ
μικρὸ δῶρο πού μοῦ κάναες ἀπὸ τῆς
οικονομῆς σου. Τὰ περιοδικὰ αὐτὰ πού
μοῦ ἀναφέρει, εἶναι ἀνάξια λόγου.
Τυπωμένον χαρτὶ καὶ τίποτ' ἄλλο. Ἄν
ἤξερες μάλιστα ποιοὶ τὰ γράφουν, δὲν
θὰ σοῦ ἔκανε καμμιὰ ἐντύπωση ἡ δια-
φορά πού βρίσκεις στὸ ὕψος, στὸν τρῶ-
πο, στὴ γλώσσα καὶ ἔς ὅλα.

Ὡραῖο τὸ γράμμα σου, **Ρένε**. Ὁμοί-
α γιά τὸ μυθιστόρημα, πού με ρωτᾷς
περὶ τῆς φιλολογικῆς του ἀξίας, σοῦ
ἀπαντῶ ἀβυστάτως ὅτι δὲν ἔχει. Εἶναι
λαϊκὸ, γραμμένον δηλαδὴ γιά νὰ δια-
βάξεται ἀπὸ ἀνθρώπους πού δὲν κατὰ-
λαβαίνουν ἀπὸ τέχνη. Ὡς τέτοιο ὅμως
εἶχε μεγάλῃ ἐπιτυχία καὶ πολλὰ κέρδη
ἔδωσε στὸ συγγραφεῖα καὶ στοὺς ἐκδο-
τες. Καὶ γιά νὰ καταλάβῃς: ὡς τώρα

ἐκυκλοφόρησε σὲ εἴκοσι, σὲ τριάντα
χιλιάδες ἀντίτυπα, ἐνῶ πῆ χ' ἀπὸ τὴν
«Κόκκινον Βράχον», τὸ πὺ διαδεδομένον
φιλολογικὸ μυθιστόρημα, μόλις ἐκδο-
θήκαν τοῖς-τέσσερες χιλιάδες.

Ὁ Ἀλέκος, πού γύρισε ἀπὸ τὴν ἐ-
ξοχὴ, μοῦ γράφει: «Ἄν καὶ εἶμαι 18
ἐτῶν, δὲν βρίσκω εὐχαρίστησιν σὲ κα-
νένα ἄλλο διάβασμα παρὰ μόνο σὲ
περιοδικὸ σου. Γιατὶ σὲ γνωρίζω ἀπὸ
πολὺ μικρὸς καὶ ἀγάπησα σὰ μητέρα.
Ἀκούτε; 18 ἐτῶν. Καὶ ὅμως δὲν βρί-
σκει εὐχαρίστησιν παρὰ σὲ Διάπλasi-
σου. Τέτοια παιδιὰ ἔχω γιῶ.

Καὶ σὲνα, **Δακρυόπαιστη** Ζωή, σὲ
εὐχαριστῶ γιά τὰ καλὰ λόγια. Τὰ κομ-
μάτια ὅμως γιά τὴ Σελίδα πρέπει νὰ
τὰ ξαναγράψῃς, τὸ καθένα χωριστὰ
καὶ νὰ τὰ ξαναστειλῇς. Τόσες φο-
εἶπα, ὅτι ἄλλοθ' φυλάγω τὰ γράμματά
σας καὶ ἄλλοθ' τὰ κομμάτια σας. Ἄν
μπορεῖτε ἐπομένως στὸ ἴδιο χαρτὶ νὰ
γράφετε καὶ γράμματά καὶ κομμάτια.

Ἀκόμη δὲν τὸ ἔλαβα, **Θέμου** Μάσκα.
Ἄλλ' ἀφοῦ τὸ ἔστειλες, θὰ τὸ λάβω κα-
σ' εὐχαριστῶ. Ἐξόδα καὶ ἔξοδα, λέει
Φαντάσου ὅτι νέα αὐτῆς ἐτοιμάζονται
νὰ ζητήσουν οἱ ἐργάται. Καὶ ὅλα σὲ
ράχη μου... Ὅσο γιά τὰ κομμάτια, σὲ
ἔχω υπομονή. Δὲν βλέπεις τί λίγα πε-
δημοσιεύω τώρα; Μ' ἐπνίξαν οἱ Μο-
χρεῖς Ἀγγελίς! Ἀλλὰ κι' αὐτὲς δὲν
ἔχουν τὸ γούστο τους; ὅλοι δὲν τὰ
διαβάξουν μ' ἐνδιαφέρον;

Ἐπιδολεσθέν **Παφύρα**, ἡ ἰσχυ-
ρὴ καὶ ψευδώνυμον λῆγει μετὴν λή-
τῆς συνδρομῆς, ἐάν εἶναι ἐν τῷ μέ-
σῳ τοῦ ἔτους. Ἄλλως λῆγει τὴν 30 Νοε-
μβρίου II: γ' ἡ συνδρομὴ σου λῆγει
τὴν 31 Αυγούστου; ὅσο δὲν τὴν ἂν
νεώσεις, δὲν ἔχεις οὐτε ψευδώνυμον καὶ
τὸ ὑπόλοιπον τοῦ 1922. Ἡ συνδρομή
σου λῆγει τὴν 30 Νοεμβρίου; Ἀλλ' ἔ-
μαζι καὶ ἡ ἰσχύς τοῦ ψευδωνύμου σου
ὅπως καὶ ὅλων τῶν ψευδωνύμων τῆς
1922. Ἡ συνδρομή σου λῆγει τὴν 31
Μαρτίου 1923; ἴ! ἴ! ἴ! τὸ ψευδώνυ-
μόν σου θὰ ἔχη καὶ σὺ ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ
τὴν 30 Νοεμβρίου 1922 καὶ πρὶν
νὰ τὸ ἀνανεώσης γιά τὸ 1923. Ἐν-
νόησες; ἐνόησες;

Ναί, **Ἀράτε**, κι' ἐδῶ ἐδρόσεις ἀρ-
κετὰ. Δὲν ἔχουμε πιά τις φοβερὲς ἐκεί-
νες ζέστες, τοὺς ἔλας καὶ καθεστῆς, ἀλλὰ
τὴν ὕψη ζέση τοῦ Αυγούστου,—καμ-
ποσὸ ὀχληρὴ κι' αὐτὴ. Γι' αὐτὸ σ' ἐμα-
κάρισα ὅταν διάβασα τὴν περιγραφήν
τῆς ἐξοχῆς σου. Τί ὠραία!..

Ἐχεῖς δίκιο, **Ιωνικὴ** Ὀδρανέ. Δὲν
ἐπρόσθετα, δὲν τὸ θυμήθηκα ὅτι ὁ φίλος
μου **Σκόρπια** Φύλλα μοῦ εἶχε ἔνα-
στελεῖς φέτος. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν τὴν
ἤξερε, δὲν τὸ θυμήθηκε; Μποροῦσε νὰ
περιμένῃ λίγο, γιά νὰ μ' ἐκθέσῃ
στὴν ὑπόψιν τῆς μεροληψίας καὶ τὰ δι-
καία παράπονα τῶν ἄλλων...

Ὡραῖας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστει-
λαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ εἶπες
Ἰδιότροπη, Χρυσομαλλοῦσα τῶν
Σφρακιῶν, Ἰππόλυτος, Κολόμβος,
Ἀδάτος, Βασίλειος Ἀδάμας, Ἀν-
μοστορόβιλος, Γάτος Ἀνδρῆς, Ἰαβ-
ρὴς, Ἡρώς τοῦ Σουλίου, Σοφία Ρω-
βερτά, Παρθένος Γάτος, Μοσχί-
μάρκας τῶν Παρισίων, Πυγολα-
πίς, Ἀραντήρης, Μανουῆλα, Κα-
ρινὸ Φοῖβι, Ἑλληνικὸν Ὀνειρο-
Ἀσχημόπαιδο, Παῖλος Μελάς, Τρελλὴ
Χοροῦτριά. Εἰστέλεσα τὰς παραγγε-
λίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους
γιά τὰ καλὰ τῶν λόγια, ἔσπε-
θώματα, συμπληρώματα κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, ἔλαβα τὰ
τῆς: «Τὸ ὄρανό».—«Ὁ Ἰδοῦστω-
κός».—«Στερεὴ εὐχή».—«Ἀπακα-
τῆματα» καὶ «Πενελίης».—«Ἀ-
κατῆς» κτλ.—«Ἀπ' τὸ Ἡμερολό-
γιόν μου» κτλ.—«Ἡ τιμωρία».—«Ἡ
σοφία τοῦ Γαϊδάρου».—«Γαλῆνια
μασά».—«Ἀπ' τὸ Λεωκάρια μου».—
«Εὐνοπώσις».—«Ζοφερὰ Ἀναμνή-
σις».—«Ὁ Ἑλληνιστής».—«Ἀπὸ τὰ
καστήρια».—«Στροφές».—«Ἐντυ-
πώσεις ἀπὸ Ψευδώνυμα».—«Ἡ γνῶ-
σις μου» κτλ.—«Ἐνας ἔξυπνος γά-
μος».—«Ἀραβικὸς μῦθος».—«Εἰς ἡ-
μέραν».—«Ὁ Ζητιάνος».—«Τὸ ἐρημ-
οῦ» κτλ.—«Μία ἐκδρομή».—Παι-
κὰ Πνεύματα.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης
ἐξέδους: «Θέρισμα». Καλὸ. Ὁ
ἄγιος Ἀνδρῆς ἔχει πολὺ ἀσθημα-
τικὴ ἀρχετὴ τέχνη.—«Ἐνὰ λουλούδι».
Περὶ διηγηματικῆς, ἀρχετὰ καλο-
καμμένο. Μόνο πού ἔχει κάμποσα πε-
τά.—«Ποῦ εὐρίσκειται». Ἀπρόοπτο
καὶ ἔξυπνο. Μπράβο! — Τάλλα μετα-
βάσεις.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὅσοι δὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀ-
νευρεσία, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ
καταλόγου τῶν 3. Τὰ ἐγκρινόμενα ἰσχύουν
μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ
ἄνθρωπον εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ.
ἀνθρώπου εἰς κορίτσια).

Νέα ψευδώνυμα: Γλυκὴ Πα-
λῆθον, κ. (ΜΧ). Ἀτρόμητος, ἀ.
ΣΜ). Δημοκρατία, κ. (ΑΚ). Πίν-
κος, ἀ. (Θριαμβ. Αὐτ.) Ἡρώς
Πρακλῆς, ἀ. (Θριαμβ. Αὐτ.).
Πουζούκα, ἀ. Μαύρη Ἀμαζών,
κ. (ἴ). Ρεγγιάδης, ἀ. (ΦΑ). Νι-
π, ἀ. (ΝΚ). Φιλελευθέρη Ἑλ-
λῆς, κ. (ποία εἶμαι). Κάμεν,
κ. (SSS). Διαβολάκι τῶν Αἰσίων,
κ. (III). Λεπτὴ Μαργαρίτα, κ.
(AM). Δροξινέτ, κ. (...). Σίφων,
κ. (II);). Φάσμα, ἀ. (ΚΙ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

1 ἕως 8 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτ.75.
9 ἕως 15 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτ. 20.
16 ἕως 25 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτ. 15.

Μ. Μιστοκὰ ἐπιθυμοῦν νάντα
λέξον: ὁ Γάτος Γράκχος με-
τὰ. Στέφανον, Μικροσκοπ.
Γίαν, Κάκ. Ὀμηρον, Ἰαβερν,
Σοφὸς Θεοκλήφ, Καλὸνυχον καὶ
Σοφὸς ὅσους καὶ ὅσας θέλουν.— ἡ
ἐλευθερία με Ρίταν, Σηρετυέλ,
Ἀμυδρ. Λάμην, Ἀσπροῦλ,
Ἰάσον Γράκχος, Πρίγκ. τ. Οὐαλ-
κας, Σολεζινέβ, Γαρδένιαν.— ἡ
βῶνῃ με Ἐανθὴν Βιολιστ.,
Ἐανθ. Βιολιστ., Τρελ. Χοροῦτρ.
— τὸ Νικάκι με Ρίταν, Κικίην,
Ἀλέκον.— ὁ Ἡρώς τῆς Κιουτά-
κας με Τριανταφυλλέν., Πλα-
νόν, Ἀεροπόρ.— ὁ Τρεβαδοῦ-
ρος με Σόρα Δεζινέβ, Σηρετυέλ,
Ματορίκην, Τριανταφυλλέν., Ρί-
ταν, Ἐπαναστάτ., Αὐτεξόρ., Κα-
μέλιαν, Σκιάν.— τὸ Ἑγγλέζικο
Βαλλιδάκι με Ἀρλεκινόν, Μαῦ-
λὸν Γάτον, Κολομπίαν.— τὸ Μι-
κροῦ Ἀππου με Νέκταρ τ. Κύ-
κλωπ., Φρέδον, Ἀγρ. Κύμα.—
Ἀρλετ με Ρίταν, Βεατρίκην,
Σηρετυέλ, Φούριον Μπεριμπαντ.
— ὁ Ἡρώς τῆς Κιου-
τάκας με Δόξαν Ματωμ., Κλω-
θῶ, Ἀνεμόν., Ταγγάν., Κατερ-

γαρούλ., Ἰδεοανακάτωμα, Σόρα
Νιταντσώκ, Περαστικὴ, Μυστηρ.
Ἰππία, Πούλιαν, Ἀφροκρίνον,
Θέλμαν, Μπουμπουλιναν.— ὁ
Πανούργος Ὀδυσσεὺς με Πιτσι-
ρίκον, Σολομῶν, Ὑπνοβάτην.—
ὁ Θέμης Μάσκας με Σκόρπ. Φύλ-
λα, Φούριον, Κύμα τ. Ἑλλησπ.
Ἀγρίνι, Ρίταν, Ἰουδῆθ, Ἀρην.
— τὸ Ζιζάνιον τοῦ Πέραν με Ρί-
ταν, Ἰνώ, Σπανιόλ., Ἰππολυτ.,
Ἀρην, Πλανόδ., Ἐπαναστάτ.,
Μπεριμπαντ., Μοσχολάγκαν, Ταγ-
γῶ, Φὸν Κολοκῦθ., Ἰων. Οὐρα-
νόν με Ἀγιοαναπλίτ., Χρυσας-
τόν, Τρελ. Σπαρτιατόπ., Κικίην,
Βεατρίκην.— ὁ Πανταχού Παρὸν
με Ἀμερικανίδα, Ἀμερικανόπ.,
Νέαν Ὑόρκην.— ὁ Καβούρ με
Ἀνθούλαν, Ἡρ. τ. Κιουτάκ., Σο-
λεζινέβ.— ὁ Ἰβέρους με Ρίταν,
Κικίην, Ἰνές, Νίτσον, Κλωθῶ,
Δόξ. Ματωμ., Ματωμ. Δαφνολίτ.,
Σπανιόλ., Ἀφ. Γυναικόπ.,
Σόρα Νιταντσώκ, Σπαθί τ. Κων-
σταν., Μαυρούκ., Καμέλιαν, Βεα-
τρίκ., Ἠλέκτ., Ὀθελμαν, Τρελ.
Χοροῦτρ., Ἀτθίδα, Φιλομαθί,
Ἰππολυτ., Ἀρατον, Καρλόταν.
Τριανταφυλλέν., Κουκίλτα, Ἰου-
λιανόν, Μοσχόμ. τ. Παρσία, Γιουν-
τεξ, Ἐανθ. Βιολιστὴν, Κίρκην,
Νύμφ. τ. Δάσ., Ἀμερικανίδα,
Ἀφροκρίνον, Ἀφ. Κυριοπούλ.,
Ἀρλεκινόν.

Ἡ Διάπλasiς ἀσπάζεται τοὺς
φίλους τῆς: Γεώργιον Χρυσόν (τὰ
ἔλαβα καὶ ἔστειλα εὐχαριστῶ πολὺ).
Α. Φανδρίδου (ναί, σύμφωνοι).
Ἀμαδρουδά (ναί, ἡ θέλησις εἶναι
τὸ πᾶν) αὐτὲς πού ρωτᾷς, ἔξακο-
λουθοῦν) Μαύρην Ἀράκην (δὲν
θυμῶμαι ἴσως κατὰ λάθος τοῦ ὁ-
παλλήλου σοῦ ἐστάλησαν περισσό-
τερα ἀλλὰ δὲν πειράζει) Φλόγα
(ἀπὸ ποῦ περιοδικὸν εἶναι ἀντι-
γραμμένον τὸ «Ἀπὸ τῆ Ζωῆ» τῆς
Σκιᾶς; στείλε μου νὰ τὸ ἴδω).
Πειραϊκὴν Ἀθρᾶν (ὠραῖο τὸ γραμ-
ματάκι σου) ὑπάρχει λέξις τρι, πού
σημαίνει πολλὰ ἀκόμη καὶ τριε ἀπὸ
τὸ ῥῆμα trier ἴδες τὸ λεξικό).

Ἀλκην (εὐχαριστῶ γιά τὸ ἐνδια-
φέρον ἀλλὰ θά ἦταν μὴ φασαρία
καὶ προπάντων θά πιάναμε τόπο
χωρὶς σπουδαῖο ἀποτέλεσμα) Μι-
κρόν Δημοσιογραφόν (ἔλαβα, εὐ-
χαριστῶ) ἐγκάρδια συλλογητήριον)
Κάποιον Μαθητὴν (εὐχαριστῶ
γιά τὰ καλὰ λόγια) βέβαια, αὐτοὶ
δὲν εἶναι γρήσια Διαπλάσσις ἀλλὰ
ἄλλὰ γιὰτὶ δὲν ὑπαγορεύεις) Δάτην
τῆς Φύσεως (δὲν μπορῶ νὰ ὀρίσω
ἡμέρα, γιὰτὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ τα-
χυδρομεῖο) ἀπὸ δῶ θὰ σᾶς τὰ
στέλνω τὴν Παρασκευὴν) Πέτρον
Ροναῖο (πολλοὶ τὸ κατήγγειλαν
ἀλλὰ ἀνέφερα μόνο τὸν πρῶτον
πᾶς δὲν τὸ ἐμάντησες;) Τραγοῦδι
τῶν Ὁρακίων (αὐτὰ τὰ ἀνέκδοτα
δὲν θεωροῦνται ἀντιγραφαί) τὰ
κούει κανεὶς καὶ τὰ γράφει, ἡ τὰ
μεταφράζει, ἡ τὰ διασκευάζει) Ἡ-
λιαν Κοτ. (τιμωκαταλόγους Διαπλά-
σιος καὶ Βιβλιοθήκης βλέπετε εἰς
τὰ φυλλάδια μου) ἄλλους δὲν ἔχω).

Ἀσπρὸν Σονεράκι (ὅλα ἐληφθῆ-
σαν) θὰ ἔχετε λάβει τὴν ἀπόδειξιν
τῆς συνδρομῆς σας διὰ τὸ 1923: γιά
τάλλα στὸ ἀρχόμενον) Ἀσφαρὰ (νὰ
σοῦ ζήσῃ τὸ ἀδελφάκι) μὰ ἡ Ρίτα

δὲν μένει στὴν Αἴγυπτον) Ἰ. Ν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος δρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50.

(KB' --- 818)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΜΥΝΑ»

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ ΤΟΝ Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΜΑΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ.

Θέμα κατ' ἐκλογὴν, Βραβεῖα δοθῇσονται τρία: ἀξίας 25, 15 καὶ 10 δραχμῶν. Προθεσμία μηνιαία. Δις: κ. Βίωνα Παπαμιχάλην, ὁδὸς Ἀνδρικότου, ἀρ. 8, Σμύρνη.

ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΣΤΕΙΛΑΤΕ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ ΔΑΦΝΕΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

(KB' --- 819)

Νίδα, Νίδα, Νίδα, Νίδα, σὲ εἰδα! Μᾶς ξέρεις.

ΜΑΝΤΕΙΟΝ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ

ΑΜΝΗΣΙΚΑΚΟΣ ΠΑΙΣ

(KB' --- 820)

Βρὲ Κολλυβάκο, ἔχεις μούτρα νὰ μιλάς ἀκόμα; Εἶναι πληρωμένα τὰ φυλλάδια ἐκεῖνα;

ΜΑΝΤΕΙΟΝ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ

ΑΜΝΗΣΙΚΑΚΟΣ ΠΑΙΣ, βρὲ μας

(KB' --- 821)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν γραμματοσῆμων. Στείλατε 2-5 σειράς. Βραβεῖα: Α' Ἐνα Δράμα στὸν Ἀέρα, Β' Εἰς Χειμῶν εἰς τοὺς Πάγους, Ἰουλίου Βέρν. Εἰς τοὺς στέλλοντας θ' ἀπαντήσω διὰ μιᾶς σειρῆς, ἀρκεῖ νὰ γράφουν διευθύνει. Στείλατε: Κοῦρσελ, p. r. Ἀθήνας.

(KB' --- 822)

ΓΑΙ-ΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ

Διαπλάσοπούλες, μπορεῖτε νὰ τὰ βγάλετε πέρα μὲ τὴν

Ξανθὴ Νεραῖδα;

(KB' --- 823)

Ρίτα, Μπερμπαντάκο, ἀφήστε τὰ προσήματα, γιατί ξεμασκαρευτήκατε! Ἐπαναστάτη, Τριανταφυλλένια, ἀλληλογραφεῖτε;

Ἀφαντήνης

(KB' --- 824)

Μαυρούκα, σεβόμενος τίς πολὺς ἀσχολίες, σὺς ζητῶ συγγνώμην.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ

(KB' --- 825)

Πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας, χάρις πολὺ πού σου ἄρεσε τὸ φτωχὸ μου κομμάτι.

Φιφής

(KB' --- 826)

Δεῶδες Ἑλλήνων, δέχομαι στείλε πρῶτος.

Ἀτθίς

(KB' --- 827)

Ζουμπούλε, περίεργο ὅμως ἀληθινὸ: ἡ Φεμινίστρια τοῦ 19 γίνηκε...

Ἀργίμι

(KB' --- 828)

Μὰ δὲν τὸ ξαίρεις, Γάις Γράκχε, ὅτι οἱ περισσότεροὶ εἶναι ὑπερασπιστὰς τοῦ Σόρα Δεζινέβ;

Ἐλευθερία

(KB' --- 829)

Σύλλογος Ἀνίκητε, Στρεπτή σας λιγάκι. Χωρὶς νάναϊ κανεὶς βέβαιος γιὰ τὴν ἀποκάλυψη πού κάνει, δὲν τὴν δημοσιεύει. Ἐξακολουθεῖτε καὶ θὰ προκόψετε. Ἐὰν ἐπιμένετε ὅτι εἶμαι ὁ Μ. Δουφένας, κοιτάστε καὶ θὰ καλοπεράσετε.

ΙΠΠΟΔΥΤΟΣ

(KB' --- 830)

ΦΛΟΓΑ, γιατί δὲν γράφεις; ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ἀνταλάσσουμε Μ. Μ.; Δις: Ἑλληνό-παιδος.

ΓΑΛΑΝΗ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

(KB' --- 831)

Διαπλάσοπούλα, εἰς τὸν εὐρόν-τα τὸ ἕτερον ἐν τῇ Διαπλάσει ψευδώνυμόν μου θέλει δοθῇ ἀμοιβή ἢ «Ἀγαγὴ» (Σπένσερ), τὸ ἀληθὲς δὲ ὄνομα εἰς τόμος τῆς Α' Περιόδου. Συμμετοχὴ 50 λεπτοί. Προθεσμία μην. Ἀκη-ροῦται ἡ ἐν [KB' 641-2] Δις: Δις: μου εἶναι: Εὐμένην Καρ-διανόν, p. r. Μαγνησίαν.

Εὐμένης Καοδιανός

(KB' --- 832)

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΑΝΙΚΗΤΟΥ»

Τὸ Κρυπτογραφικόν: Νοῦν ὡπ-νοκωζικ, ἱκ ηβνς εθροβκν Ωβνγβξβν ιπξβν φξβνβν, οξσπξβν Ἡ εὔρεσις: Σπᾶς τὸ σπιτάκι καὶ μέσα βλέπεις τέσσερες κό-ρες ὥραιες, πανόριες. Ἡ λύσις: Τὸ καρύδι.

Τὸ κλειδί: Ν=σ, σ=ν, κ=ο, ο=κ καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς.

ΝΕΟΣ ΟΜΗΡΟΣ, ΝΑΠΟΛΕΩΝ Υ. Γ.—«Ἀνίκητε, νικητήρες» ἀναμένομεν ἀνυπομόνως ἀποτε-λέσματα.

(KB' --- 833)

Ρίτα, Μπερμπαντάκο, Σόρα Δε-ζινέβ, Σηρετυέλ, Μαργιολά-κι, ἓνα τετραδιάκι σας μὲσω Διαπλάσεως θὰ εὐχαριστοῦσε πολὺ τὸ (Ἀπαντῶ τάχιστα)

Νυχτοπούλι

(KB' --- 834)

Καρούμπα, Καρκαλέτσο, Πλα-νόδιε: Ἡ «ἀνακάλυψή» σας, (ἀντιγραφὴ ἀπ' τὰ «Πανελλήνια») εἶναι ΓΕΛΟΙΟΔΕΣΤΑΤΗ. Θεο-μά... συχαρητήρια!!—Συμμορία Ἀρλεκίνου: σὺς ἤθελα ἐξυπνό-τερους, κακομοιρηδες!—Ἑλλη-νικὸν Ἰδανικόν: Εὐχαριστῶ, Ρίτα, ἡσυχάσαμε λοιπόν;..

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

(KB' --- 835)

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΛΛΕΤΑΙ, Ἀγοράζω διάφορα Κυπριακὰ Γραμματόσημα μὲ ἑκατοστάς. Ὅποιος ἔχει ἄς γράψῃ καὶ δὲ στείλῃ τιμοδείματολόγιον. Δις: ἡ τῆς KB-556. —Θ. Φωτιάδης

(KB' --- 836)

Προκηρύσσω διαγων. κάρτ-πο-στάλ καὶ Μ. Μυστ. Βραβεῖα: Α' τόμος Β' περιόδου, Β' Ἀλ-μπούμ εἰκονογραφημένο... Προθε-σμία δίμηνος. Δις: Mr T. A., Tjerah Pacha Sokak No 1, Con/ple.

Ζιζάνιον τοῦ Πέρα

(KB' --- 837)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα, κάρτες καὶ Μ. Μυστ. Δις: ἡ ἄνω.

Ζιζάνιον τοῦ Πέρα

(KB' --- 838)

Ἐπαναστάτη, τί νίκεις ὀνειρεύε-σαι; Μὴ ξεχνῶς τὴν παροι-μία: «Ὅποιος πεινῶν καρβέλια ὀνειρεύεται». Ὁ πόλεμος ἐξα-κολοθεῖ: ἂν θὲς κ' ἀποζημιώ-ση, ὀρξίζουμε.

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(KB' --- 839)

Ἀκίλια Ταγγό, ἀντιγραφές καὶ σεις; Δὲν τὸ πιστεύω.

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(KB' --- 840)

[KB' --- 840]

Ροκέτα, εὐχαριστῶ. Μὲ χαρά μου θὰ λαβαῖνα ἓνα τετρα-διάκι σου.—ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ ΤΗΣ ΗΛΙΟΠΟΛΕΩΣ, ΜΠΕΡΜΠΑΝ-ΤΑΚΟΣ.

(KB' --- 841)

Ἀγαπημένα μου ἀδέλφια Δια-πλάσοπούλα! Φεύγοντας ἀπὸ τὸ Σαλόνι τῆς Διαπλάσεως. Σὺς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε ὅλοι ἀνε-ξαιρέτως ἓνα ἀδελφικὸ ἀσπασμό, μαζὶ μὲ τὴν ἀπειρή μου ἀγάπῃ καὶ θύμησιν πού πάντα θὰ Σὺς συντροφεύουν.

Δὲν πιστεύω ὁ ΕΠΑΝΑΣΤΑ-ΤΗΣ νὰ μοῦ βυστᾷ κάκια: τὸν παρακαλῶ νὰ ξεχάσῃ ἐκεῖνα καὶ νὰ σκεφθῇ πὼς τὸν ἀγαπῶ σὺν τάλλα ἀδέλφια...

Εἰστε εὐτυχισμένοι καὶ χαρούμε-μοι ὅλοι Σας! Μὴ ξεχνήτε! καὶ καίμια φοραθῇμῃτε μιὰ ὑπαρ-ξη πού ἐσχε νὰ γνωρίσετε νοε-ρῶς...

(KB' --- 842)

Ἀετόπουλο, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά;

Μυστηριώδης Ἰππενς

(KB' --- 843)

Ρίτα, ἂν μὲ ἀνακαλύψης, θὰ πῇ πὼς κάτι ἀξίζει.

Ἐλευθερία

(KB' --- 844)

ΜΠΟΥΜ! ΠΛΑΝΟΔΙΕ, τὴν ἔπαθες εἶσαι ὁ Σ. Ν. Μα-ραγκός. ΚΝΩΣΣΙΒ, φάε τὴ χυλό-πιττα, εἶσαι ὁ Σισσίνιος Π. Κορέ-βης=ΜΙΚΡΟΣ ΠΕΚ.

ἔχει ἄλλος, κύριος;

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ

(KB' --- 845)

Διαπλάσοπούλα, Διαπλάσοπού-λες, δεχθῆτε κ' ἀπὸ τὴν Ἰ-ριδα ἓνα θεσμὸ χαιρετισμό.

(KB' --- 846)

Κικί=Β. Κωνσταντίνου, Παν-ταχοῦ Παφῶν=Ε. Καλογλο-πούλου. Εἶμαι Ἀλεξανδρινή. Βρέτε με.

Μαδυτοπούλα

(KB' --- 847)

Εἰσερχόμενος στὸν Διαπλάσο-κόσμο χαιρετῶ ἀπαξάπαντας.

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ.

ΚΟΛΟΜΒΟΣ

(KB' --- 848)

Ἀστυνομικοί, ἀνακαλύψτε με! Εἶμαι τὸ—ΜΗ ΜΟΥ ΑΠΤΟΥ

(KB' --- 849)

Εἰσερχομένη στὸν Διαπλάσιόκο-σμο, χαιρετῶ ἀπαξάπαντας, ἰδιαιτέρως Ρίταν καὶ Ροβεσπιέ-ρον.

(KB' --- 850)

Σουσουράδα=Ἡρώ Μουρά-τογλου. Ἄλλῃ φορὰ νὰ μὴ κἀνῃς τὴν ἐξυτην.

Μέλης

(KB' --- 851)

ΑΓΟΡΟΚΟΡΙΤΣΟ, Χρόνια πολλὰ σοῦ εὐχομαι. Γιατί δὲν γράφεις; Περιμένω.

ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΗΣ ΟΥΑΛΛΙΑΣ

(KB' --- 852)

Φὸν Κολοκῦθα, αἱ ἀνακαλύψεις σου τέλειαι... μπράβο! Μυσ-τηρ. Ἰππότης=Κεαίστογλου, Ἀλογόμυγα=Βασιλόπουλος, Βού-δας=Ἀλεξανδράπουλος.

ΚΕΡΑΜΠΙΑΝ, ΒΟΡΙΑΣ

(KB' --- 853)

Ἀφ. Κυπριοπούλα, Μ. Μ. καὶ c. p. ἔστειλα καὶ περιμένω. Μαυρούκα, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.

Μελαχρεῖν Ἰαμιανοπούλα

(KB' --- 854)

(KB' --- 854)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜ. Δ' ΑΓΩΝΙΣΜΟΥ «ΓΛΥΚΟΧΑΡΜΑΤΟΣ» Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀμυδρὰ Λάμ-ψις. (ΙΣΟΤΙΜΑΙ: Τριανταφυλλέ-νια, Βεατρίκη, Χλόη.) Β' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἰράνια Βάρ-να. (ΙΣΟΤΙΜΟΙ: Ἀκίλιας, Ἰω-νικὸς Οὐρανός.) Γ' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πολύβιος. (Ι-ΣΟΤΙΜΟΙ: Ἰππόλυτος, Ἰανός.) ΕΠΑΙΝΟΣ: Καρυοφύλλι 21, Τάκης Καλαθᾶς, Κική, Παντα-χοῦ Παφῶν.

Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἀργοπο-ρία. Στείλατε διευθύνσεις καὶ διαλέξατε βραβεῖα.

ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΜΑ

(KB' --- 855)

Ἰουλιανέ, συμμαχίαν δέχομαι. Ἀλληλογραφεῖτε μὲσω Δια-πλάσεως; Ἀναμένω.—Φρέδος.

(KB' --- 856)

Ρίτα, ὅταν θέλεις.

Νιαγάρας

(KB' --- 857)

Μοσχάτε, Ἀποστόλου, τὸ δις ἔξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρῶς σο-φοῦ.

(KB' --- 858)

Παρατείνω τὸν Διαγωνισμὸν μου μέχρι 10 Σ)βρίου.

Ἰαβέρης

(KB' --- 859)

Διαπλάσοπούλα καὶ Διαπλάσο-πούλες, μὴ φοβηθῆτε, ἂν ξε-φυτρώσῃ πουθενὰ τὸ—Φάσμα.

(KB' --- 860)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. καὶ ἐπιστο-λὰς παντοιοτρόπως μὲ ὅλους καὶ ὅλας.

(KB' --- 861)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΑΝΙΚΗΤΟΣ» ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ=Σ. Μαραγκός, ΑΥΤΕΟΡΙΣΤΟΣ=Δουκ.

Ἐμ. Βαφειάδης, ΣΗΡΕΤΥΕΛ=Μπουμπούλιν=Μαρία Πετα-ράκη, Μαύρη Ἀράχνη=Χ. Βει-νόγλου, Ἰων=Δ. Βουδούρης. Πλανόδιε, πηγες γιὰ μάλλι καὶ βγῆκες ξυρισμένους. Ἀς φωνάξω-μεν λοιπὸν ὅλοι ζῆτω ὁ σύλλογος «Ἀνίκητος».

ΟΛΟΙ! ΤΡΕΜΕΤΕ! ΟΛΟΙ!

(KB' --- 862)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΑΝΙΚΗΤΟΣ» ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΜΕΛΗ ΚΑΙ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟ-ΣΩΠΟΙ. Καταστικὸν ἀποστέλ-λεται δωρεάν τῷ αἰτούντι. Γρά-ψατε:Κ οῦρσελ, p.r. Ἀθῆναι. ΤΡΕΞΑΤΕ! ΝΑ ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ!

(KB' --- 863)

Καρούμπα, Καρκαλέτσο, προ-σέχετε μὴ σκοντάψετε καὶ πέσετε.

(KB' --- 864)

Τρελλή Χορευτρία, Καμέλια, ἀνταλλάσσουμε p.c.; Δις: Β. Ρ. 1631, Gaire Egypte.

Ἰδεῶδες Ἑλλήνων

(KB' --- 865)

ΠΠΟΛΥΤΕ, Μ. Μυστ. ἔλαβα! εὐχαριστῶ. Ἰδιὰ μου ἀποστέλ-λω. ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

(KB' --- 866)

ΠΑΝΟΣΤΟΠΟΥΛΕ, δέχομαι τὴν εὐγενικὴν πρότασιν Σου μὲ μεγάλη εὐχαρίστησιν, ζητῶ ὅμως πρῶτα δική σου. Νὰ τὴν περι-μένω; Εὐχαριστῶ. ΘΗΒΑΓΓΗ ΗΧΩ, γιὰ πρότασιν εὐχαριστῶ, δέχομαι καὶ περιμένω.

ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(KB' --- 867)